

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 280
4 d'abril de 2012

Comissió de Cultura i Llengua

Presidència de l'l. Sr. Carles Puigdemont i Casamajó

Sessió núm. 13

SUMARI

Compareixença

del secretari general del Departament de Cultura per a informar sobre les notícies aparegudes a la premsa amb relació a l'Associació Catalana de Municipis (tram. 357-00282/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 13

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix, en funcions, el vicepresident, Jaume Domingo i Planas, acompanyat del secretari, Esteve Pujol Badà. As-sisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé, Josep Maria Llop i Rigol, Àngels Ponsa i Roca, M. Glòria Renom i Vallbona Joan Maria Sardà i Padrell i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Consol Prados Martínez i Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Alicia Alegret Martí i Juan Milián Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquer-ra Unida i Alternativa; Pere Bosch Cuenca, pel G. P. d'Es-querra Republicana de Catalunya, i Antoni Strubell i Trueta, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteix a aquesta sessió el secretari general del Depar-tament de Cultura, Francesc Xavier Solà Cabanas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del secretari general del De-partament de Cultura davant la Comissió de Cultura i Llengua per a informar sobre les notícies aparegudes a la premsa amb relació a l'Associació Catalana de Municipi-pis (tram. 357-00282/09). Comissió de Cultura i Llengua. Compareixença.

El vicepresident

Bon dia. Honorable conseller senyor Ferran Mascarell, secretari general de Cultura senyor Xavier Solà, persones que l'acompanyen, diputats, diputades, comencem aquesta Comissió de Cultura amb la compa-reixença del secretari general del Departament de Cultura per informar sobre les notícies aparegudes a la premsa amb relació a l'Associació Catalana de Mu-nicipis.

Compareixença

del secretari general del Departament de Cultura per a informar sobre les notícies aparegudes a la premsa amb relació a l'Associació Catalana de Municipis (tram. 357-00282/09)

Farem una compareixença normal, per tant, les in-tervencions seran: trenta minuts per part del compa-reixent, deu minuts per a cada grup. Si s'obris un segon torn i hi haguessin preguntes cap al comparei-xent, ell les respondria. Per tant, començarem la co-missió amb els trenta minuts del senyor Xavier Solà. Endavant.

El secretari general del Departament de Cultura
(Francesc Xavier Solà Cabanas)

Conseller, diputats, diputades, directors generals, bé, vinc perquè vostès han demanat que comparegui, di-guem-ne. És la Comissió de Cultura i, per tant, m'hau-ria agradat, en tot cas, venir a parlar de cultura. Suposo que en tindrem alguna ocasió, perquè saben –i el con-

seller a bastament ho ha explicat en aquesta comissió– l'immens treball que fem en aquests moments, doncs, de la construcció de l'estructura sistèmica, o fins i tot del pacte estratègic amb tots els sectors, etcètera. I, per tant, tenim acord nacional, pla estratègic..., te-nim tota una colla de coses que hem de treballar con-juntament i que em sembla que, més enllà de la volun-tat partidista, la cultura ho necessitaria. I lamento que en aquesta comissió, tot i que hi vinc en la condició de secretari general, per tant, en principi hi hauria de ve-nir a explicar les meves activitats en el Govern..., però vostès han volgut que vingués a explicar, diguem-ne, la meua vida professional.

Mirin, jo sóc advocat des del 17 d'octubre del 1994. Sóc advocat, no llicenciat en dret –que això..., eh?, al-guns que són llicenciats en dret saben que una cosa és la condició de llicenciat en dret i l'altra de ser advocat. I, per tant, el 17 d'octubre de 1994, la Junta del Col·legi d'Advocats de Vic –a petició meua, que els vaig de-manar, doncs, de col·legiar-me– va acceptar la colle-giació, i a partir del 18 d'octubre d'aquell mateix any vaig decidir de fer la meua vida professional sol, amb un despatx propi, perquè em semblava, doncs, que tenia l'oportunitat d'engegar un recorregut professional a Vic, a la ciutat de Vic com a seu del meu despatx, però treballant evidentment a tot Catalunya, i fins i tot a fora de Catalunya, no?

En el moment que em vagi col·legiar –en el moment que em vaig col·legiar– i, per tant, aquesta ha estat una constant a més a més de la meua professió..., però de tots els advocats, diguem-ne: nosaltres, en el moment que ens col·legiem, estem subjectes a l'estatut dels ad-vocats –l'estatut dels advocats–, on hi ha el codi ètic i deontològic dels advocats. En aquest sentit, eh?, els he de dir que, per exemple, el Col·legi d'Advocats de Vic, aquests dies –a petició meua, perquè els quedés clar–, expliquen, doncs, que «el dia 17 d'octubre del 94 va ser incorporat en el col·legi en qualitat d'advocat en exercici», i a partir de l'1 de gener del 2011 –vaig ser nomenat secretari general el 30, eh?; per tant, a partir de l'1 de gener del 2011– «passa a formar part del col·legi en qualitat d'advocat sense exercici» –mantinc la qualitat d'advocat, però sense exercici, perquè deixo totes les meves activitats. Diu, el certificat –després si volen els el puc ensenyar, eh?–: «Ha satisfet les quotes col·legials corresponents» –per tant, he complert amb les obligacions– «i del seu expedient personal no se'n despren cap correcció disciplinària.» Per tant, vol dir que he complert perfectament el codi ètic i deontolò-gic que regeix la meua professió. Això em semblava que era important, diguem-ne, centrar-ho.

Evidentment, al principi vaig treballar com a advocat d'ofici, una experiència..., no era obligatori en el seu moment –anteriorment havia estat obligatori. No era obligatori, però em va semblar que com a experiència també, personal..., a més a més en una ciutat –vostès coneixen Vic–, el 94-95, eh?, amb certa conflictivitat, etcètera, em semblava que valia la pena que tingués coneixement de la realitat més dura des del punt de vista social. Això ja ho havia fet el 84, quan vaig anar a estu-diar a Barcelona. El 84, que és l'any que vaig començar a Barcelona a fer..., a acabar la carrera de música, di-

guem-ne, i a fer... –el 83, perdó, el setembre del 83–, i a estudiar l'altra carrera, en lloc de viure en un pis d'estudiants aquell primer any, vaig anar a viure a Cornellà de Llobregat, al barri d'Almeda, amb una meva tia que era monja i portava la parròquia d'Almeda –l'any 83, a Almeda, eh? Allà vaig tenir l'oportunitat, per exemple, de formar-hi una coral –una coral que encara avui funciona–, la Coral Àuria; la vaig fundar jo allà perquè també tenia interès, diguem-ne, de conèixer, doncs, les realitats socials, dures en el seu moment. I val la pena de dir que el país –i quan tornes avui a aquells barris..., eh?– s'ha transformat amb l'esforç de tots d'una forma considerable, no?

Bé, doncs, com els deia, al meu despatx, diguem-ne, vaig decidir, en lloc de ser un advocat generalista perquè tampoc no sabia de tot, especialitzar-me en dues matèries en què jo em trobava especialment còmode. Una era la propietat intel·lectual. Ja els ho he explicat, la meva... En tinc els estudis: no sóc aficionat a la música, com diu algú –sí que en sóc aficionat, però també sóc aficionat a altres coses–, sinó que durant molts anys he estat professional de la música. De fet, en un altre document que porto –també, si volen després els l'ensenyaré–, que és el meu informe de vida laboral, en el qual no consta que *mai* hagi treballat –que *mai* hagi treballat– a l'Associació Catalana de Municipis des del punt de vista laboral, eh? –després hi entraré–, sí que hi consta que el setembre del 84 –fixin-s'hi: he parlat del setembre del 83, que començo a estudiar a Barcelona– m'incorporo com a mestre en una escola de Manlleu –una escola concertada de Manlleu–, com a professor de música.

En aquells moments –ara això és diferent–, els especialistes de les matèries que eren música i gimnàstica no havien de ser mestres, eh? Avui és obligatori que siguin mestres, però en aquell moment no era així. I vaig començar la meva carrera, diguem-ne, professional com a mestre de música al Col·legi Nostra Senyora del Carme de Manlleu. I vaig extingir la meua vida professional com a professor de música, treballant al Conservatori de Música de Vic –o l'Escola de Música de Vic–, del qual vaig plegar el 30 de juny del 1994. Hi havia començat a treballar l'any 87, em sembla recordar, eh? O sigui, vaig anar compaginant l'ensenyament musical –o sigui, l'exercici de la meua professió– també amb els estudis de dret.

El 94, per tant, diguem-ne, decideixo això i començo a treballar d'advocat; en aquestes dues especialitats que els he dit –per això les vinculava–: l'especialitat de propietat intel·lectual –per la meua vinculació estreta amb la música–, i l'altra especialitat –que m'hi trobava especialment còmode– era el dret públic, eh?, un assessorament en dret públic, sobretot en matèries –que en el seu moment vaig tenir molts clients– de sistemes de gestió dels serveis públics; serveis que els ajuntaments a poc a poc anaven creant, com siguin les escoles de música, etcètera, i, per tant, m'hi vaig anar especialitzant.

Tot això va fer que l'octubre del 2000 –del 2000, eh?, l'octubre del 2000– em van proposar a veure si volia dirigir els serveis jurídics de l'Associació Catalana de Municipis. En aquell moment havia plegat la noia

–que sí que tenia contracte laboral– que portava els serveis jurídics, i em van..., diguem-ne, dins l'estratègia de gestió de l'ACM, van preveure que potser era bo formar gent jove que sortís de la universitat en especialitat de dret administratiu i que algú –de dret públic, eh?– els dirigís això. I, per tant, en virtut d'això, vam concertar un contracte –que també, si volen, després els el puc deixar veure– en data 16 d'octubre del 2000, que diu, diguem-ne, aquest contracte, que «des de la data de la signatura, Francesc Xavier Solà Cabanas» –aquest és el meu nom oficial, sóc jo– «assumirà la direcció dels serveis jurídics de l'ACM i rebrà el nom de “cap dels serveis jurídics de l'Associació Catalana de Municipis”. L'ACM posarà a disposició del senyor Solà, pel cap baix, dues persones dedicades en la seva jornada laboral a les tasques dels serveis jurídics, i estaran sota les ordres directes, pel que fa a l'organització del servei, del senyor Solà. El personal adscrit a “serveis jurídics” mantindrà la dependència laboral del secretari general de l'ACM.» D'acord?

El contracte –per als que, diguem-ne, us agrada el dret– és un contracte subjecte –i ho diu– a l'article 1544 i concordants del Codi civil, que, per tant, és l'establiment d'un arrendament de serveis, eh? –és un arrendament de serveis–, el contracte típic. Això..., els advocats en donem un nom, d'aquests contractes –que és un contracte que et fixa unes tasques, que ara els les llegiré, i unes remuneracions anuals–, d'això en diem una «igual», eh? –una iguala–; l'origen ve de la minuta «igual a». El metges, per exemple..., ara s'utilitza molt poc, ja, des que s'ha generalitzat la seguretat social, però en el cas dels metges la gent en deia «la conducta», eh?, estar «acondat»: pagaves un tant fix i amb això tenies dret a tota una colla de visites; si, a més a més, tenies més coses, doncs, aquestes coses de més es pagaven a part. En els advocats això és molt habitual, és una fórmula habitual de contractació: tu tens un fix, eh?; sobre aquell fix t'ho pots repartir un cop anual, a vegades..., aquí, per exemple, en aquest cas eren onze mensualitats, eh? –onze mensualitats, perquè el mes d'agost l'associació catalana tancava i, per tant, no tenia sentit de fer-ne dotze–; eren onze mensualitats repartides igual. Les feines, fora d'aquestes que ara els llegiré, evidentment eren contractades a part, perquè, com deuen entendre, jo, com vostès, diria, quan treballes, cobres; és bastant normal, diguem-ne, en aquest sentit, no?

Les tasques encomanades són: «L'assessorament jurídic directe als municipis i als associats a l'ACM; s'hi inclou la necessitat d'atendre les consultes jurídiques adreçades telefònicament. També correspondrà la redacció d'informes jurídics en un termini no superior als set dies naturals des que s'hagin sol·licitat.

»Dos: assessorament jurídic en tràmit d'esmenes de projectes de llei, decrets i altra normativa que la Generalitat de Catalunya o qualsevol altra administració adrexi a l'ACM per ser informada.

»Tres: col·laboració en la redacció de documents que siguin d'interès local, en concret en els treballs de ponències i articles que es corresponguin amb algunes de les tasques jurídiques.»

Aquestes són les funcions que a mi em corresponien. Aquest és el contracte que els he dit del 16 d'octubre del 2000. Era un contracte que en aquells moments fixava el que cobraria, diguem-ne, per a l'any 2000, el 2001, el 2002 i el 2003, eh? Dic «el que cobraria» i he de matisar que és el que facturaria, eh?, perquè, és clar, vostès deuen entendre que, a més a més, quan..., una cosa és facturar i l'altra són els beneficis; són dues coses absolutament diferents, eh?, vull dir..., ja els agradaria als de la Coca-Cola que tot el que es factura en coca-coles, diguem-ne, fossin directament beneficis i que no hi haguessin despeses, no? Per tant, aquesta és la facturació.

El meu despatx continuava sent a Vic; per tant, jo hi tenia els lloguers, el personal que hi teníem, la secretaria, etcètera. I el contracte també diu que estaré... A més a més hi insisteix, diu: «La contractació» –és el punt quart, diguem-ne– «no suposa una determinació horària, ni suposa cap vinculació de caràcter laboral; en tot cas, el senyor Xavier Solà haurà de ser present a l'ACM una mitjana de tres dies a la setmana, excloent els períodes vacacionals i el mes d'agost, en què no es prestarà servei a l'ACM.» O sigui, aquest..., vull dir, és clarament... Això els ho dic perquè val la pena de tenir-ho en compte.

Aquest mateix contracte –el mateix no, eh?–, l'abril del 2004... Els he dit que regulava 2000, 2001, 2002, 2003, i l'1 d'abril del 2004, doncs, en vam celebrar un altre perquè aquest s'havia acabat, però que té els mateixos termes; hi ha algunes..., hi ha una mica de revisió, diguem-ne: sobretot concreta..., aquest no concreta ja què cobraré cada any, sinó que parla dels increments sobre les variacions que més o menys formuli l'IPC, eh?; l'índex de preus al consum és la gran diferència.

Mentre vaig estar a l'ACM, des del 2000 fins al 2007..., diguem-ne que el juliol del 2007 vaig deixar de ser el cap dels serveis jurídics, però no vaig deixar de prestar feines a l'ACM, eh?; algunes que venien encarregades d'abans, que s'havien d'acabar, i altres que em van encarregar posteriorment, pel meu coneixement: hi va haver un decret llei sobre urbanisme que s'havia d'informar, que, per exemple, van dir: «En Solà, això ho coneix bé»; un projecte de llei de governs locals, que van dir: «En Solà, això ho coneix bé»; conferències que em demanaven, cursos; coses d'aquestes característiques, evidentment, les vaig continuar fent. Perquè tot i que en aquells moments jo ocupava la primera tinència d'alcaldia de l'Ajuntament de Vic –tal com consta el 2 de juliol del 2007–, la meva dedicació era parcial, eh? La Llei de bases de règim local fixa les dedicacions en dedicacions exclusives o en dedicacions parcials. La meua era una dedicació parcial. I, per tant, era compatible –i és compatible–, una dedicació parcial, amb qualsevol activitat privada, llevat de les que fessis en la mateixa Administració; o sigui, no seria compatible una dedicació parcial d'algú que fos funcionari de la mateixa Administració, eh?, aquest hauria de tenir..., passa –i ho diu la mateixa llei– a serveis especials i, per tant..., de fet hauria de tenir una dedicació exclusiva, diguem-ne; això és la Llei de bases de règim local.

Doncs, bé, mentre vaig estar a l'ACM, eh?, vaig fer feines per a altra gent, per a altres clients que jo tenia, vaig mantenir altres clients; deuen entendre, diguem-ne, que a causa del codi ètic i deontològic jo no els expliqui quins eren els meus altres clients –alguns, del sector de la cultura, i en alguns casos, de coses que en el seu moment fins i tot van tenir una certa repercussió mediàtica, però eren clients meus.

Però sí que els he portat, per exemple, coses que estan publicades. La Federació Espanyola de Municipis i Províncies –l'ACM no en forma part, no n'ha format mai part; per tant, diguem-ne..., sí que la Federació de Municipis de Catalunya en forma part, però, per entendre'ns, era una mica la competència– em va contractar per impartir un curs els dies 6, 7 i 8 de juny de l'any 2001 –2001–, del qual, d'aquest curs, després se'n va publicar aquest llibre. Aquest llibre va venir molt tard –em sembla que és el 2006–, i a mi em va ser una certa... Vaig cobrar, eh?, també, per anar a fer aquestes conferències i per escriure això. I a més a més, en aquest cas, em va ser una certa *trastada*, diguem-ne, perquè quan vaig ser-hi el 2001, una de les reivindicacions –en la meua ponència– que feia és que l'Estat espanyol no havia ordenat, no havia fet una llei d'associacions i encara ens regíem amb la llei franquista. Sí que és veritat que algunes coses havien caigut –la Llei del 64 d'associacions– i en algunes coses hi havia hagut inconstitucionalitat sobrevinguda i, per tant, havien quedat anul·lades. Però, en canvi, no s'havia modificat la llei. I precisament jo em queixava en aquesta conferència, quan explicava el sistema, de dir: «Ecoliti'm, això no és un estat modern.» Després van fer la Llei d'associacions, posteriorment. I, per tant, entre les jornades i la publicació vaig haver de refer la ponència, evidentment, i tot això ho van pagar; una cosa –per això la dic–, aquesta, pública.

Per exemple, una altra cosa que em van demanar. Això és un instrument interessant; això és l'instrument legal necessari per viure de la música: és un DVD interactiu que van promoure el Consell Català de la Música, l'Associació Catalana de Compositors, l'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica, ARC –que és l'Associació de Representants de Catalunya–, Musicat i l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna. A partir d'aquesta feina vaig conèixer molta de gent amb què vostès, diguem-ne, aquesta comissió tenen relació. I aquí, doncs, em van demanar si jo podia fer la part que es dedicava a les contractacions –els contractes que havien de celebrar els músics amb les administracions–, o fins i tot quan et contractaven en un casament..., que també els haig de dir que en tenia certa experiència, perquè vaig començar la meua vida, als setze anys, anant a tocar a casaments, amb una Vespino que tenia amb el meu germà i que..., jo anava a tocar als casaments, diguem-ne, per tant, també en sabia, d'aquestes coses, i em van demanar això.

També, una altra cosa que va ser pública i notòria i significativa –també a la memòria consta, eh?, a més a més–, és que a partir del mes de maig del 2011 vaig ser el cogerent..., maig –perdonin– del 2001 –del 2001, perdonin, maig del 2001–, vaig ser el cogerent del II Congrés de Municipis de Catalunya –vaig substituir

el senyor Josep Maria Susanna, d'Igualada–; l'altre cop era el Lluís Vallvé –que vostès el coneixen, suposo–, que havia estat el secretari general de la Federació de Municipis. Per posar alguns exemples, eh?, de coses, que com que estan publicades, doncs, són clares, no?

Vaig continuar atenent altres clients, i per tant vaig continuar treballant. A partir d'aquí, les feines que sortien a l'ACM, algunes, si jo en tenia capacitat o les sabia o en tenia experiència, les feia jo, algunes altres es contractaven a fora, eh? Ho he explicat aquests dies a algú que m'ho ha demanat. Per exemple –ho dic perquè ara és un tema una mica recurrent–, hi va haver Convivència Cívica Ciudadana, em sembla que es diu, o una cosa així, que va presentar molts, molts, recursos contra els ajuntaments perquè no complien la Llei de les banderes. Els sona, això, eh? L'Associació Catalana de Municipis, davant dels ajuntaments que deien: «Què fem? Què fem?», em va demanar a mi l'opinió. Vaig dir: «Home, jo crec que això estaria més bé una defensa mancomunada que no pas 250 defenses, perquè com que l'escrit és igual i tal, en podríem demanar una acumulació.» I, per tant, vam oferir als ajuntaments d'acumular-ho.

Jo no coneixia el procediment, no tenia pràctica de fer processal administratiu, perquè no m'hi havia dedicat –d'anar als jutjats, diguem-ne–, i per tant vam decidir encarregar-ho a un advocat especialitzat en això –que és un senyor d'Arenys que ja havia portat algun tema semblant per a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, precisament, eh?, per al Jordi Fàbregas, no? Per posar exemples: alguns temes de fiscalitat sobre quan es va modificar la Llei de bases, la Llei d'hisendes locals –alguns apartats que van modificar–, doncs això ho vam encarregar a un gabinet fiscalista, etcètera. D'acord? Vull dir, aquesta és la meva relació personal.

Per tant, jo, a partir del 19 de desembre del 2008..., vaig plegar el 2007 –els ho he dit–, vaig continuar fent diverses feines que tenia, i el 19 de desembre del 2008 em van proposar... –i, de fet, em van nomenar en aquella sessió de 19 de desembre–, de la fundació pública d'habitatge, d'assumir la direcció que en diríem «direcció estratègica». A l'estructura d'aquella fundació hi havia un apoderat general, que és el qui, evidentment, com a apoderat general, tenia totes les facultats administratives i de direcció dels serveis, etcètera, i a mi em van demanar si volia fer la direcció estratègica d'aquesta fundació. I vaig dir que sí –vaig dir que sí–, perquè a més a més era compatible. I a partir de llavors, doncs, vaig treballar un temps en aquesta feina.

Els ho he dit: he compatibilitzat la meva professió d'advocat amb altres tasques, sempre que ha estat legalment possible –sempre. I no és fins que el conseller Mascarell em proposa, doncs, i em planteja d'acompanyar-lo en l'engrescador projecte de transformar... –del que m'explica ell: de transformar i de treballar en el Departament de Cultura per la cultura d'aquest país–, que vaig decidir deixar la meva professió, deixar en *standby*, diguem-ne, això, «advocat sense exercici», i, per tant, doncs, totes les meves activitats que tenia..., vull dir, estava al Consell d'Administració d'Eumo Editorial, d'Eumo Gràfic, en diverses fundacions, la

mateixa fundació..., vaig renunciar a totes elles, eh?, i a partir de llavors m'he centrat únicament i exclusivament en l'activitat de secretari general.

Fins i tot en el seu moment em van dir que era compatible –perquè així m'insistien des de Vic, perquè faltaven pocs mesos per a les eleccions municipals– la tasca de secretari general amb el fet de ser regidor –tot i que llavors no hauria pogut tenir dedicació allà–, però deuen entendre que no tenia cap mena de sentit ser un regidor que..., vull dir, havent estat el primer tinent d'alcalde, d'anar als plens, allà, a votar, que més valia, doncs, cessar. I el mateix dia vaig presentar la renúncia de regidor, i evidentment portava també la de secretari general.

No he tingut mai..., he fet política, evidentment, però no he tingut mai aspiracions polítiques; o sigui, no em veuran en llistes ni en debats d'anar de diputat, de no-sé-què... Una vegada vaig aparèixer, em sembla, el catorze o quinze de la llista de Barcelona per anar a Madrid, perquè si n'haguéssim tret catorze o quinze hauria sigut –només de Barcelona, eh?– un gran èxit. Però vull dir que no hi he jugat mai, perquè des del 94, com els he dit –tenia vint-i-nou anys acabats de fer–, vaig decidir que la meva vida la volia dedicar a fer d'advocat. I les coses, doncs, m'han anat bé, relativament bé, i n'estic content.

A partir d'aquí, jo estic disposat a respondre el que vostès vulguin –estic absolutament disposat a respondre el que vostès vulguin–, i sóc el primer interessat que quedin les coses aclarides, perquè –després, si convé, en el debat ja ho veurem– en les explicacions que vostès puguin haver llegit, etcètera, hi han coses que són manifestament errònies, eh?

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Xavier Solà. Bé, diferents grups m'han demanat una suspensió de la comissió durant cinc minuts; per tant, la faríem, i reprendríem d'aquí a cinc minuts.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i es reprèn a dos quarts d'onze i nou minuts.

El vicepresident

Bé, començarem altre cop la comissió.

Per tant, té la paraula el grup que ha demanat la compareixença, que és el Partit Socialista de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyor president –o vicepresident en funcions de president. Molt bon dia a tothom –benvinguts–, a tanta gent que ens acompanya avui en aquesta comissió; també benvingut, senyor Solà

De fet, avui celebrem una comissió que ens hauria agraït no haver de celebrar; millor dit: una compareixença

que ens podíem haver estalviat. Perquè no és una compareixença qualsevol. No és una compareixença per parlar de la cultura, que és el que ens tocaria fer; és una compareixença que creiem que fa mal a la política cultural, i també creiem que fa mal a la política en general.

Ens hauria agradat que avui parléssim de l'acord nacional per la cultura, del pla estratègic, de la gestió cultural pública, que és el que li pertocaria a vostè com a secretari general del Departament de Cultura, i a nosaltres també, com a Comissió parlamentària de Cultura i Llengua en aquest Parlament. I, sincerament, lamentem la situació –la lamentem. Però també pensem que és important que l'actual número dos del Departament de Cultura respongui a les informacions que han anat sortint a la premsa. Entre altres coses, creiem que s'ha de respondre a aquestes informacions perquè el que està en joc és la credibilitat de l'actual secretari general de Cultura.

Com ja vaig dir al conseller en seu parlamentària –també saludar-lo, honorable conseller–, i també ho vaig exposar en aquesta mateixa comissió a l'hora de defensar la seva compareixença, nosaltres som conscients que els fets que han anat sortint a la premsa són anteriors a l'actual responsabilitat que exerceix, però també he dit que, al final, la responsabilitat política i pública s'arrossega al llarg de tota una carrera, i creiem que aquesta compareixença és necessària per aclarir tots els dubtes. I vostè, d'entrada, el que ens ha explicat –que ha estat interessant– sobre les seves activitats..., però creiem que aquests dubtes no els ha aclarit. I és per això que també nosaltres entrarem en algunes consideracions i en algunes preguntes.

També vull fer una reflexió prèvia. Vivim en una situació de crisi econòmica que colpeja moltes famílies. I vivim uns moments de descrèdit de la política que no ens podem permetre, pel bé del que és col·lectiu i públic, pel bé del que és de tothom. Sempre he defensat que la política té vocació de servei, i com a tal es regeix per l'ètica i la responsabilitat; una ètica i una responsabilitat que mereixen la confiança que depositen en nosaltres els ciutadans per gestionar el que és de tothom. La política necessita rigor, necessita transparència, necessita honestat, necessita ètica en aquests moments, i ara més que mai.

No ens toca a nosaltres fer de jutges. No és el nostre paper, ni és la nostra funció ni tampoc ho pretenem. Tot i que vostè ens ha explicat les seves activitats, més aviat privades, nosaltres ens centrarem en la seva activitat com a càrrec públic. Creiem que ens toca aclarir alguns fets, pel bé de la credibilitat que necessita un alt càrrec de la Generalitat de Catalunya –un servidor públic, en definitiva. Creiem que és bo aclarir alguns fets, en benefici de la gent que treballa en el sector de la cultura a Catalunya i en benefici de la credibilitat de la política en general. Per això ens trobem aquí en aquests moments.

Algunes consideracions i alguns aclariments sobre aquests fets que han anat sortint al llarg de les darreres setmanes en la premsa. Perquè vostè no ens ha parlat del catàleg de masies ni ens ha parlat de la seva activitat com a regidor d'urbanisme a Vic. Sí que,

de la seva explicació, ja d'entrada ens ha semblat curiós que tinguéssim un contracte de serveis amb l'Associació Catalana de Municipis. Un contracte de serveis que, al mateix temps, li atorga la categoria de cap dels serveis jurídics, amb personal que té per sota seu, i també amb unes mensualitats, amb una mena d'honorari. Ens ha sobtat de la seva explicació que es puguin fer aquests tipus de contractes de serveis i, al mateix temps, se li atorgui aquesta categoria de cap dels serveis jurídics de l'Associació Catalana de Municipis.

Però entrant en alguna de les informacions que han anat sortint –per exemple, pel que fa al catàleg de masies. Segons hem vist, vostè va ser cap dels serveis jurídics –ens ho ha explicat– de l'Associació Catalana de Municipis, del 2000 al 2007. I pel que ha sortit, hem vist que el 14 de desembre del 2009 –14 de desembre del 2009– compra una empresa –l'empresa EiL Sau–, que hem de dir..., inactiva fins al moment. I justament quinze dies més tard –concretament el 29 de desembre–, emet seixanta-cinc factures a l'Associació Catalana de Municipis, per un import de 2.982 euros cadascuna, per un catàleg –per fer un catàleg de masies–, amb un import total que suma uns 193.000 euros. I sobre aquest fet –per aclarir-ho–, volem fer-li algunes preguntes, que pensem que ens ha de respondre amb claredat.

L'Associació Catalana de Municipis havia fet algun concurs per adjudicar aquest catàleg? Quin tipus d'encàrrec havia fet? Quan i com havia fet aquest encàrrec? Quan va començar vostè a treballar sobre el catàleg de masies? Sembla que vostè mateix, quan era cap dels serveis jurídics, va impulsar aquest projecte –el de realitzar aquest catàleg de masies–, i que ja s'hi treballava entre els anys..., del 2004 al 2007. I a més a més, que hi participaven, per fer aquest catàleg, altres institucions, com la Universitat de Vic o la de Lleida, o una fundació.

No entenem –sincerament no ho entenem– com és que s'hi treballava des de ja abans, i que un cop vostè ja ha deixat els serveis jurídics, factura aquest import desglossat en seixanta-cinc factures. A més a més, hi havien altres treballs i altres factures, també, a l'Associació Catalana de Municipis, per aquest mateix concepte.

Senyor Solà, ens ha estranyat molt que comprés una empresa inactiva, just quinze dies abans d'entrar les anomenades factures, i no sabem amb quina finalitat ho va fer. Quinze dies abans compra una empresa inactiva, i després emet aquestes seixanta-cinc factures, que al final sumen un import de 193.000 euros. Sembla que és una empresa pantalla, perquè mai més ha facturat res més, segons les informacions que hem vist, i és el que ens agradaria aclarir.

Aquesta feina, la de realitzar aquest catàleg, la feia quan era, ja, primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Vic, concretament regidor d'urbanisme i de cultura. Vostè mateix ha dit que feia de regidor sense dedicació exclusiva, regidor amb el 90 per cent de dedicació; és a dir, sense dedicació exclusiva per poder dedicar-se a les seves altres activitats professionals –sense dedicació exclusiva, però amb una dedicació del 90 per cent. Quines eren les altres activitats professionals aleshores?

L'any 2009 ens trobem que vostè és regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Vic, que és director de la Fundació Privada d'Habitatge Públic, un organisme de l'ACM –vostè abans també ho ha comentat– per a la promoció d'habitatge públic, càrrec que, segons el que hem pogut veure, també té un sou: cobra 12.000 euros anuals.

El 16 de juliol es signa un conveni; un conveni entre Impulsvic –que és l'empresa municipal de la qual vostè és vicepresident, si no m'equivoco– i la fundació de la qual vostè és director. Es signa un conveni per a la promoció de pisos protegits al barri de la Serra-de-senferm, a Vic mateix. Però a més a més és que la cosa no queda aquí amb aquest conveni, la mateixa fundació signa després dos acords amb dues empreses: Procomú i amb Minamb Quattro.

Segons sembla, els socis de Procomú, que signa aquest acord amb la fundació de la qual vostè és director, el formen el senyor Matas –que en aquests moments és investigat per la fiscalia i que va haver de dimitir o el van cessar de la Diputació de Barcelona–, el senyor Cuadreny i vostè mateix. El senyor Matas, vostè i el senyor Cuadreny formen, són els accionistes d'aquesta empresa Procomú, que signa aquest acord amb la fundació.

És a dir: en aquests moments és regidor d'urbanisme, director de la Fundació Privada d'Habitatge Públic i accionista de l'empresa Procomú. Dit d'una altra manera: Impulsvic, de la qual vostè és el vicepresident, signa un conveni amb la fundació, de la qual vostè és el director, per a una promoció de pisos que gestionarà Procomú, i vostè és l'accionista. No creu, sincerament, que és políticament molt discutible i fins i tot incompatible ser regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Vic, director de la fundació que ha de promoure els pisos i al mateix temps propietari de l'empresa que la fundació designa com a gestora? Creiem que és molt discutible, que és incompatible i que, sobretot, és èticament reprovable.

Segons ha sortit publicat, Procomú havia facturat 55.000 euros a l'Associació Catalana de Municipis per aquesta qüestió. I, segons sembla, podria emportar-se fins al 15 per cent en concepte de gestió del cost total de l'operació. Procomú, és a dir, el senyor Matas, el senyor Cuadreny i vostè mateix, podrien emportar-se el 15 per cent de l'operació en concepte de gestió; una operació –que deu estar d'acord amb mi– de risc zero. Perquè si hi han beneficis per la gestió, se'ls emporta aquesta empresa –per tant, els accionistes. Però si hi ha risc, si no va bé, si no funciona, si l'operació surt malament, és l'Administració pública la que assumeix els costos.

Vostè creu que és ètic?, que és compatible? I parlem de l'any 2009, en plena crisi econòmica.

A més a més, hem vist –que ha sortit també publicat– que el consistori no tenia constància d'aquestes activitats que vostè compartia en aquell mateix moment. Com tots sabem –tots els que som aquí, en aquesta sala–, els càrrecs públics tenim el deure de fer una declaració de béns en el moment d'accedir al càrrec, i una declaració de béns un cop finalitzat el nostre període

durant aquest càrrec. Com tots sabem, també tenim el deure de declarar i demanar la compatibilitat o incompatibilitat de les nostres activitats respecte al càrrec que ocupem. Aquesta declaració, quan demanem un informe sobre la compatibilitat o incompatibilitat, ha de passar pel Ple de l'ajuntament –o en el nostre cas, els que som aquí, pel Ple del Parlament–, un cop s'han fet els informes pertinents. Ho va fer, a l'Ajuntament de Vic? Existeix l'informe, que és obligatori, de la compatibilitat de les seves activitats?

Pel que fa a la gestió dels pisos –això que he explicat ara–, per què no es va fer un concurs per buscar una empresa gestora per part de la fundació? Per què és va fer aquest acord amb dues empreses, amb Procomú i amb Minamb? Per cert, Minamb, creada i, fins abans de l'acord, propietat del senyor Cuadreny –i acabo. I a més a més, com explica que es gastessin uns 250.000 euros per la gestió d'uns pisos que no s'han fet?

Parlem, senyor Solà, de diners públics en un moment –el 2009, el 2010– en plena crisi econòmica i en plena crisi també del finançament de les administracions públiques. És ètic? És políticament justificable? Nosaltres creiem que no és ètic, que és políticament injustificable. I sobre aquestes preguntes ens agradaria que contestés amb claredat, com he dit abans, sobretot en benefici de la política, de la credibilitat del secretari general de Cultura actual.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputada. Ara té la paraula, en nom del Partit Popular, la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la compareixença del secretari general de Cultura, del senyor Solà. I començar com ell començava també, que venia al Parlament..., li hauria agradat venir a parlar de cultura; a nosaltres també, perquè la veritat és que hi ha molt i molt a fer en cultura en aquests moments, tenim molts temes pendents. I aprofito també per saludar el conseller, i lamentar veure'l avui aquí, no perquè no sigui transcendent aquesta compareixença, però crec que el conseller té molta feina en el calaix per fer i ens agradaria que parléssim del que tenim pendent en aquesta comissió.

Nosaltres no volem fer un judici paral·lel, és cert, tot i que és difícil no fer-lo amb totes les informacions que han aparegut. Intentarem no fer un judici paral·lel, perquè creiem que si en algun lloc s'ha de jutjar i si hi han indicis per fer-ho, no és precisament en una comissió en el Parlament de Catalunya. Però sí és cert que volem fer algunes reflexions respecte de la seva compareixença.

Vostè ens diu que moltes de les informacions aparegudes són errònies. Li demanem, doncs, que les desmenteixi o les expliqui millor, perquè nosaltres la font d'informació que tenim és aquesta. I llegides una dar-

ra l'altra, totes juntes, com han sortit en les darreres setmanes, fa de difícil pair, políticament, el que hem anat sabent.

Ens ha parlat molt de la seva vida professional. I, si m'ho permet, ha parlat molt de tot menys del que creiem que havia de parlar avui aquí, que són aquestes informacions –fins i tot les que apareixen avui, que tornen a sortir noves informacions– que posen en dubte la seva professionalitat, la seva compatibilitat entre càrrecs públics i càrrecs privats.

Aparentment i de manera externa, la informació que s'ha publicat –i és a la que nosaltres hem tingut accés–, en el supòsit més favorable és un exemple de confusió entre plans públics i privats, entre la part pública i la part privada. I és certament un cas estrany en el qual una persona –en aquest cas, vostè– ha anat acumulant funcions en el pla privat i públic al mateix temps; que potser són totes legals i compatibles, però és curiós perquè s'han anat barrejant, per un costat, qüestions relatives a la seva condició de regidor d'Urbanisme de Vic, amb temes que corresponen a la seva condició de responsable de serveis jurídics de l'ACM, i d'altres de la seva activitat privada, totes en un moment temporal, eh?, que coincidien en el temps.

En tot cas, una primera reflexió és que sembla clar que els mecanismes de control no han funcionat, com a mínim en el cas de l'Ajuntament de Vic –però això tampoc no ens correspon dir-ho a nosaltres. I sembla també clar que, en el cas de l'Associació Catalana de Municipis, s'ha produït una acumulació d'indis, amb pràctiques que ha qualificat el mateix president de la Diputació de Barcelona com a amorals –que són declaracions que va fer el president de la diputació a la junta de portaveu el 17 de febrer del 2012. No vol dir que no siguin legals, com vostè s'escuda a dir i repeteix «legals i compatibles», però sí que fins i tot el president de la diputació va dir que eren amorals.

I, a més, sembla que altres dirigents del seu propi partit, el mateix Ajuntament de Vic, l'ACM, desconeixien les activitats privades que de forma simultània tenia amb les seves responsabilitats públiques. I d'aquí ve el gran dilema –que també li ho deia l'anterior portaveu–: potser és tot legal, potser és tot compatible, però en tot cas... Ho dirà qui ho hagi de dir, si és legal o no, però no ens sembla ni massa normal, ni massa ètic ni moral que un membre amb responsabilitats en una entitat pública, com és l'Associació Catalana de Municipis, encarregui feines al seu propi despatx d'advocats; no ens sembla ni massa moral ni ètic que s'emetin seixanta-cinc factures en un mateix dia, d'imports similars, prop de 193.000 euros en total, d'una empresa que s'havia adquirit poc abans –quinze dies abans– i que feia cinc anys que estava inactiva, i que en quinze dies emet seixanta-cinc factures per un import de 193.000 euros; no ens sembla ni massa normal ni ètic ni moral tot el que envolta aquesta activitat privada barrejada amb els càrrecs públics que ostentava.

Perquè si tot això és legal –i ho és, i és compatible–, potser en el sistema hi ha alguna cosa que falla. Perquè si fos tan normal i fos tan legal i fos tan compatible, segurament no faríem aquesta compareixença ni

hauria vingut mig Departament de Cultura a donar-li el seu recolzament polític. Perquè parlem del fet que, certament, hi ha un descrèdit de la classe política, i accions com aquestes no ajuden a alleugerir aquest descrèdit. I si tot és tan legal i tot és tan normal –que no ens toca tampoc a nosaltres dir-ho–, tenim un problema d'explicar-ho a la societat i a l'opinió pública, perquè llavors ens tirem pedres nosaltres mateixos a la nostra teulada.

Però tot plegat, per nosaltres, per molt que sigui legal, per molt que sigui compatible, ens sembla si més no lleig, bastant políticament lleig. No sé si és adequada l'expressió, però ens sembla que és, tot plegat, lleig.

Vostè ens diu que sempre que ha estat legalment possible ha compatibilitzat la professió d'advocat, i això és el que hauria de ser una tònica. Ningú li diu que per dedicar-se al servei públic hagi de deixar la seva activitat privada, però, en tot cas, tenim en joc la credibilitat, no només la seva –no només la del secretari general de Cultura, en aquest cas–, sinó que va molt més enllà, i per això li demanem explicacions.

Cal ser justos, cal ser honrats, cal ser honestos en el servei públic i, a més, cal semblar-ho. I en aquest cas, a més, cal demostrar-ho. I li ho torno a repetir: si les informacions que han aparegut no són certes, li demanem, si us plau, que les desmenteixi o que les rectifiqui. Però en aquest cas és important també demostrar-ho, pel descrèdit de tots plegats, per la crisi de valors de la societat i per aquestes compatibilitats –que em sumo a les preguntes que li feia la diputada socialista, la portaveu socialista– que ens hauria d'explicar molt millor; en definitiva, aquesta hauria de ser la finalitat de la compareixença.

I ens hauria agradat escoltar això en la seva primera intervenció: les compatibilitats com a cap de serveis jurídics de l'Associació Catalana de Municipis, independentment de la relació que hi tingui –laboral, mercantil–; la relació que vostè ens ha explicat, que no la qüestionem, sinó..., senzillament, la incompatibilitat o no amb altres actuacions que va fer en el mateix moment: amb els informes, amb els treballs que vostè mateix encarregava, amb el fet de fer de regidor d'Urbanisme de Vic amb una dedicació del 90 per cent, amb la Fundació d'Habitatge Públic, amb empreses privades, amb la seva activitat com a advocat. Tot plegat, amb una suma de facturacions importants que han anat sortint publicades, si més no requereix alguna explicació més intensa de la que ens ha donat.

No s'entenen aquestes relacions. Si no són certes aquestes publicacions, li ho repeteixo, desmenteixiles. Però hi ha una línia molt fina entre la seva activitat pública i privada, i això ha generat un problema greu.

No tot s'hi val escudant-se en la legalitat per a l'activitat pública i privada. Vostè ha signat convenis i n'era art i part. Jo no sé amb qui més els signava, però aparentment sent regidor d'urbanisme, sent part de la fundació, sent l'empresa que havia de promoure els habitatges. I això, sincerament, no s'entén. Tot alhora, amb factures pel mig amb quantitats elevades de difícil justificació. I nosaltres també li preguntem si tot això és

legal, si creu que també és ètic, si creu que és compatible políticament.

I sabem que no és un tema que pertanyi a la seva gestió de l'últim any en Cultura, és cert, però per com han anat els esdeveniments, també pensem que potser aquesta no era la comissió més adequada per fer aquesta compareixença; però, en tot cas, és la que és avui i, per tant, és l'oportunitat que tenim perquè, com a secretari general de Cultura, també ens parli de les seves relacions anteriors. Perquè si això acaba sent una taca en el seu expedient, afectarà també la seva gestió actual, és la mateixa persona de fa deu anys que la que és actualment. I, per tant, sense intentar fer un judici, entrar a judicar les seves activitats, sí que li demanem més explicacions entre aquestes compatibilitats, i si creu que èticament tot s'hi val, amb el que ha sortit publicat.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula, en nom d'Iniciativa, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies també, senyor Solà, per la seva intervenció. I ben vinguts també tots els membres del departament que, com ara deia la diputada, l'acompanyen, no?, i li donen el suport polític.

Avui hi som els portaveus de Cultura..., de fet, no tots, algú no és estrictament portaveu de Cultura; però som aquí per sentir o per escoltar les seves explicacions. No estem per jutjar-lo –em sembla que ho han dit les dues diputades que m'han precedit–, no és la nostra feina; però la nostra feina sí que és el control al Govern, i també fallàriem en la nostra feina si aquest control no l'exercíssim.

Tampoc estem per conèixer tot el seu currículum, malgrat que ens n'ha explicat una bona part, sinó per conèixer quina part de les seves activitats poden ser incompatibles o no amb la seva part de gestió pública o amb els seus càrrecs com a persona electa, com a persona que ha gestionat fons públics.

Ja li ho dic, jo també n'he fundat una, d'associació de joves; també he fet treball voluntari. Però això no em fa ni millor ni pitjor diputada. I sobretot no ajuda a entendre ni a valorar la meva activitat actual, allò que hagi fet en el seu moment i que pugui ser meritori o de certa responsabilitat social.

Avui no li hem sentit desmentir res del que aquests dies ha provocat que els diputats i diputades el féssim comparèixer en aquesta comissió. No sé si és que amb això assevera que tot el que s'ha publicat és cert i que, per tant, no cal que ho aclareixi. I, en tot cas, tampoc li hem sentit dir que hi hagi re de deshonest o digne de ser amonestat –abans li han parlat d'ètica o de moral–, cap comentari sobre allò que s'ha publicat. I és greu, el que s'ha explicat.

Miri, vostè segurament, fa quinze dies, devia estar en el consell de govern; vostè és secretari general del Govern. El consell tècnic, fa quinze dies, va aprovar, entre altres, un pla de govern que afecta la funció pública del nostre país, i que entre altres coses estableix una mesura de reducció d'horari i de sou dels treballadors públics –del 15 per cent del seu horari i del seu sou. Això estableix que hi ha treballadors públics que acabaran cobrant menys de 1.000 euros per la feina que fan. Ells, com vostè, també tenen el vici de cobrar per treballar; però en el seu cas no han pogut decidir, i en el seu cas no han pogut res més que acatar que acabaran cobrant, per la feina que fins ara feien, menys de 1.000 euros al mes. Ells tenen menys sort que vostè, en aquest cas, en les decisions de govern i en les decisions dels poders públics.

El que a mi em torba, senyor Solà, i el que em preocupa de la seva intervenció avui, aquí, és que vostè ens justifiqui, per les penúries que passa el Govern, decisions com la que va corroborar fa quinze dies o com la que el seu Govern defensa, per exemple, a l'hora de retallar aquest sou, i alhora no trobi cap problema, ni cap incompatibilitat, ni cap mena de..., això, de situació problemàtica, en el fet de cobrar fins a 193.000 euros, amb aquestes seixanta-cinc factures que ja s'han detallat, per la revisió general i redacció normativa d'un catàleg de masies, que vostè mateix va impulsar des de la seva responsabilitat pública, i a més a més cobrant-ho quan l'any anterior ja s'havien cobrat imports similars per fer no la revisió general, sinó una revisió normativa. Em sembla difícil que pugui justificar un tipus de decisions i no la trobi incompatible amb aquesta altra que vostè mateix ha fet. Un catàleg de masies, ja s'ha explicat abans, un encàrrec pel qual l'ACM –i, per tant, els municipis–, com deia, ja havia pagat abans en unes factures anteriors.

Diguem-ho eufemísticament, si vol: vostè resulta un advocat força car a l'ACM. Em sembla que vostè mateix ho ha dit en alguna ocasió. Perquè una revisió d'aquest catàleg per 193.000 euros és certament quantificar a l'alça la seva activitat. No dubto que sigui un bon advocat, però en tot cas és dels cars que tenim al país, segurament. I més en un moment en què la crisi afectava ja les finances de tots els ajuntaments, de totes les administracions públiques, també dels ajuntaments membres de l'ACM, que en un exercici de responsabilitat no van reduir les seves quotes a l'ACM i van continuar fent confiança a l'associació, i per tant, probablement sense conèixer que algunes de les activitats que finançava l'Associació Catalana de Municipis, amb les quotes que els ajuntaments responsablement no van deixar d'aportar, eren aquest tipus de projectes i eren aquest tipus d'activitats.

Miri, sincerament –li ho ha dit alguna altra diputada–, m'és igual si és legal o no, perquè la legalitat ja la jutgen els jutges, ja la jutgen els tribunals. I aquí el que valorem, i el que demanem com a mínim als responsables de govern –amb qui podem discrepar o no– és sobretot que hi hagi una qüestió d'ètica, de responsabilitat pública, de responsabilitat en la gestió de fons que són de tots. I no ens sembla que en aquest tipus de comportament hi siguin.

Vostè ha donat molt valor a les activitats morals i ètiques a la presentació del seu currículum –ho ha fet vostè mateix. Ens ha recordat que ha viscut a l'Almeda, que ha fundat una coral –no ens ha dit avui que ha estat escolanet, però ja ho dic jo, i probablement és conegut a l'abadia de Montserrat–, que ha treballat en el torn d'ofici... Si li dóna tant valor moral a aquest tipus d'actituds i activitats, com pot alhora, amb l'altra mà, fer aquest altre tipus d'activitats, que, home, èticament són més que reprovables? I em sembla que hi coincidim tots.

Miri, vostè deu conèixer aquest llibre –perquè l'ha fet vostè, no?–: *Sóc regidor, i ara què?: les principals cent cinquanta preguntes. (Veus de fons.)* És una fotocòpia del llibre, perquè no n'he trobat l'original. *(Veus de fons.)* Me l'han fotocopiat a la biblioteca del Parlament. L'he demanat, i com que no en tenien l'original, me l'han fotocopiat. *(Veus de fons.)* Doncs, reprovarem la biblioteca del Parlament, perquè és qui me n'ha proporcionat la còpia.

En aquest llibre –que, hi insisteixo, va fer promoure vostè, coordinar vostè, en tot cas, mentre feia serveis per a l'Associació Catalana de Municipis–, hi diu coses com, per exemple, que és una guia per als nous regidors, què significa la declaració de béns i ingressos i la declaració d'incompatibilitats, què cal fer constar en aquestes declaracions.

La llegeixo literalment –no és la Llei de bases, però és un bon manual per als que són regidors i probablement molts de vostès el coneixen–: «Les persones nomenades regidores» –diu la guia– «han de declarar per escrit les activitats que els proporcionin o puguin proporcionar ingressos econòmics, tant els que provinquin de la seva feina com d'altres bandes. També han de declarar el patrimoni de béns mobles i immobles que tenen. Els membres de les corporacions locals han de declarar per escrit si tenen causes de possible incompatibilitat amb el càrrec. O sigui» –diu la guia– «es tracta d'evidenciar si per alguna raó no poden prendre possessió del càrrec perquè la llei ho estableix.»

Per tant, és evident que vostè coneix la teoria, és evident que vostè coneix quins són els límits de l'activitat pública i privada i quines són també les obligacions de publicitat de les activitats d'aquells que tenen responsabilitats públiques en el món local, però també en el Govern de la Generalitat i responsabilitats públiques en general. Ens sorprèn, per tant, també –i aquest és un segon motiu– que conegui tan bé la teoria, però que conegui tan poc, o que s'assembli tan poc a la pràctica. Perquè, tal com han dit abans també les diputades que m'han precedit, el desconeixement per part dels seus companys de consistori de totes les activitats privades i públiques que vostè feia alhora, doncs, és manifest.

Podria fer un repàs del que ja s'ha explicat, de quin és el cas de la promoció de pisos a Vic, on vostè era part i jutge, tant com a regidor i membre..., o conseller delegat de l'empresa municipals Impulsvic, que promouia aquests habitatges, i alhora director de la fundació de l'ACM i copropietari de l'empresa que finalment es va contractar per gestionar-los. Una empresa que va

evidenciar que no sabia gestionar, perquè en el mateix moment que contractava aquesta gestió es contractava una segona empresa perquè fes efectivament l'empresa de gestió. Totes dues empreses se'n van endur aquests 250.000 euros per la gestió d'uns pisos que finalment no s'han construït. A vostè li han anat bé les coses, ens ha dit abans, com a advocat. A la gent que està esperant aquests pisos, probablement, i a la mateixa ACM, promotora..., i al mateix Ajuntament de Vic, promotor –perdó– d'aquests pisos, probablement no els han anat tan bé les coses.

Molt concretament sobre aquesta qüestió sí que volíem tenir més informació, atès que vostè no l'ha donada d'entrada: és precisament si va informar l'Ajuntament de Vic, l'ACM, de totes aquestes activitats que vostè tenia, tant a l'empresa Procomú com a la mateixa ACM i a la fundació de l'habitatge de l'ACM. Sospitem, si puc dir-ho així, que molt clar no ho devia tenir, perquè vostè no consta enlloc en la signatura d'aquests contractes, són altres que els han signat, i que per tant no és fàcil, no?, ha costat un cert temps esbrinar que vostè formava part d'una banda i de l'altra. Un petit detall: vostè ens ensenyava, al principi de la seva intervenció, que el Col·legi d'Advocats certificava, doncs, el seu currículum com a advocat. És evident que el Col·legi d'Advocats certifica sobre allò que sap i que coneix, i que en tot cas ho va fer a data d'l de gener d'aquest any.

Un parell de preguntes més. Una, si aquesta empresa de la qual vostè formava part no sabia gestionar els habitatges contractats, doncs, per què se la va contractar? I per què després se'n va contractar una altra per fer la mateixa feina? Per què no es va fer un concurs públic precisament per a la gestió? I si la mateixa fundació de l'ACM ha impulsat altres promocions d'habitatges com la de Vic, o si la de Vic va ser l'única que es va promoure.

Respecte al catàleg de masies que ja s'ha mencionat. Cert, vostè no estava contractat per l'ACM, però hi facturava, no? Ens ho ha explicat amb molt de detall. De la mateixa manera, vostè, malgrat no estar-hi contractat, sí que va impulsar l'edició o l'elaboració d'aquest catàleg de masies, o el va inspirar; pel qual, finalment, no de manera directa –en aquest cas vostè no va facturar de manera directa aquests 193.000 euros–, però sí que els va acabar cobrant amb una societat, amb una empresa –ja s'ha dit– que acabava de comprar quinze dies abans –probablement, per allò que així no saben qui és el propietari. Si la crees, sí que se sap; si la compres, és més difícil, no? Em sembla que això vostè també ho ha explicat alguna vegada. I, per tant, acaba cobrant-ho i acaba, després, comprant, em sembla, un pis a Cadaqués –és el de menys el que n'hagi fet–, en tot cas, sí de manera que s'estalviés també els impostos per part de l'empresa, no? Perquè no són pas beneficis el que consta com a..., aquesta empresa.

Acabo ja, president. Només per dir que ens hauria agradat que les explicacions que esperem que sentirem després ens hagués donat inicialment. Tot i defensar la legalitat dels seus actes, hi insistim, alguna cosa deu entendre que no és del tot defensable quan costa tant trobar la pista de les seves activitats, i quan ha costat

un cert esforç que finalment poguéssim fer aquesta compareixença, que es fa en una data tan poc habitual com dimecres sant, que no és pas habitual.

I, en tot cas, el que sí que volem valorar finalment, i abans d'acabar, és que segurament vostè ens pot explicar que les seves són activitats legals, però del que no en tenim cap dubte és que de les seves activitats, si no hagués tingut en cada moment un càrrec públic, un càrrec de responsabilitat, tant a l'ajuntament com a l'ACM, difícilment hauria pogut fer aquestes activitats certament lucratives que va fer com a advocat. Creiem que no és un tema de ser dels millors en aquest cas, sinó que és un tema d'aprofitar-se precisament de l'activitat que un fa.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, el senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Secretari general..., no saludo el conseller perquè veig que ha marxat, però en tot cas... Voldria comentar, abans de començar la intervenció..., o apuntar tres conceptes que em sembla important posar-los damunt la taula. El primer és la transparència. I aprofito per remarcar que nosaltres li vam demanar..., i li ho vaig demanar personalment, perquè recordo a més a més que la data és una data significativa, el 8 de març; ens vàrem trobar per parlar d'un tema que sí que és de cultura que és l'acord nacional de cultura, i aquest diputat li va demanar que hauria estat bé que vostè comparegués avui a petició pròpia. Li ho vaig demanar també al conseller en alguna altra ocasió, ho he demanat fins i tot a algun diputat del seu grup parlamentari. Avui, aquesta compareixença es fa; no és a petició seva, sinó forçada per les circumstàncies. Però reitero que hauria estat preferible, desitjable, que avui hagués estat vostè qui, a iniciativa seva, hagués tingut el màxim interès a venir a aclarir unes informacions que apareixen en un mitjà i que fa la impressió que, més que la credibilitat o no de la informació que hi apareix, vostè hagi estat més interessat en aquests últims dies, últimes setmanes, a, diguem-ne, desmuntar el missatge i no a desmentir el missatge, i em sembla que el fonamental hauria de ser precisament el segon.

El segon concepte que em sembla important apuntar és un tema de credibilitat. És evident que avui no parlem de cultura i que tots plegats desitjaríem que a aquesta comissió es parlés de cultura i de l'acord nacional de cultura i d'altres reptes que tenim a nivell de país. Però avui ho fem forçats per les circumstàncies, perquè..., i vull citar una frase que deia fa pocs dies el conseller Mascarell. Deia: «La política no ha de buscar beneficis personals.» És evident que no parlem de cultura, però parlem de la credibilitat d'aquells que gestionen la cultura. I en qualsevol moment, però especialment en aquests moments en què el Govern i tots plegats demanem al conjunt de la ciutadania esforços, em sembla que és important que posem

damunt la taula la credibilitat, l'honestedat de la gent que gestiona la cultura. Perquè vostè mateix –abans ho citava una altra diputada– és responsable, responsable de determinades decisions que exigeixen sacrificis a la població, als funcionaris, al conjunt de la població del país, i per tant és bo que li puguem transmetre al conjunt de la població que vostè té un full de serveis absolutament immaculat.

La tercera qüestió és que nosaltres intentarem formular-li preguntes concretes. Vostè ha fet una primera intervenció gairebé de biografia de l'Enciclopèdia Catalana. Hauríem preferit que vostè hagués dedicat la primera intervenció per ja, doncs, apuntar algunes preguntes específiques a intentar aclarir alguna de les informacions que han aparegut en aquestes últimes setmanes. No ho ha fet així. Però en tot cas reitero que nosaltres sí que intentarem plantejar-li preguntes concretes al voltant de dos temes..., probablement després en una altra compareixença n'apareixerà algun altre, però com a mínim dos temes: un és el catàleg de masies i l'altre és la promoció d'habitatges en el cas de Vic.

En el tema del catàleg de masies, la veritat és que tenim bastantes preguntes a formular-li; intentaré concentra-les. La primera: per què vostè en un sol dia –en un sol dia– factura una quantitat gens menyspreable, i ho fa fraccionant-la en diferents factures. Jo en tinc algunes aquí, que a més a més són factures pràcticament, doncs, idèntiques: treballs de redacció de normativa, revisió general del catàleg, revisió estadística de contingut –en aquest cas estem parlant d'un municipi, Tagamanent, un altre era les Franqueses del Vallès–, però el mateix dia, vostè en factura, ho repeteixo, una quantitat gens menyspreable. I voldríem saber si això té a veure amb el fet que pràcticament en aquelles dates hi ha un reial decret aprovat pel Consell de Ministres, que diu que l'Administració tributària haurà de conèixer qualsevol disposició, pagament o cobrament superior a 3.000 euros –ho dic perquè parlem de quantitats que són inferiors a aquesta xifra de 3.000 euros. És una casualitat o realment té a veure amb això? I per què ho fa, ho repeteixo, en un sol dia, si resulta que parlem de treballs que en alguns casos havien estat fets temps bastant enrere.

La segona pregunta és per què compra una empresa inactiva per facturar aquests diners. Vostè tenia una relació –ens ho ha explicat– doncs, estable amb l'Associació Catalana de Municipis –l'havia tingut en aquells moments–, en el moment d'emetre la factura ja no la té, vostè ja no és cap dels serveis jurídics de l'ACM, però voldríem saber per què utilitza aquesta via i no utilitza alguna altra via.

Volem saber si vostè també va declarar aquesta quantitat a Hisenda. I si vostè creu que facturar en plena crisi econòmica 193.853 euros per un catàleg finançat amb diner públic, que vostè mateix va impulsar, ho podem qualificar d'ètic o de no ètic.

També volem saber si és casualitat –avui apareixia també una informació en un mitjà de comunicació– que vostè, pocs dies després de rebre aquests diners, adquirís –concretament el 29 de març del 2010– un pis a Cadaqués. Voldríem saber com va adquirir aquest pis, si

va fer-ho també a través d'alguna empresa, per quina quantitat, com va pagar-la i per què fins a la data d'avui això no ha estat registrat en el Registre de la Propietat.

I volíem saber, de retruc, una dada prou important. La Llei 13/2005, del 27 de desembre, del règim d'incompatibilitats d'alts càrrecs al servei de la Generalitat, determina de forma molt clara –la tinc aquí al davant– en el seu títol quart, article 12, que els alts càrrecs hauran de fer declaració de béns. Voldríem saber si aquest pis, en el supòsit que sigui propietat seva, si vostè l'ha declarat, en aplicació d'aquesta Llei de règim d'incompatibilitats. En definitiva, si tots plegats sabem o no sabem si aquest pis és de la seva propietat.

Això en allò que fa referència al tema, doncs, d'aquest catàleg de masies del qual vostè va fer l'assessorament. Per cert, una quantitat gens menyspreable –fer assessorament, sense entrar de ple en el que són els treballs de redacció–, aquests 193.000 euros, per una feina que, ho repeteixo, sembla, a criteri d'aquest diputat, bastant desproporcionada.

El segon tema és la promoció d'habitatges –de pisos– a Vic. Segons hem sabut també, els seus companys de consistori –començant per l'alcalde, que ho ha manifestat de forma pública– desconeixien que vostè era director de la fundació que promovia els pisos. I, per tant, voldríem saber si vostè en algun moment va comunicar o no va comunicar, a través de la via que sigui, als seus companys de consistori i específicament a l'alcalde del seu municipi, que era vostè director d'aquesta fundació i, per tant, quina era la seva situació efectiva en aquest cas.

I de retruc d'això, si vostè creu que és o no és compatible ser regidor d'urbanisme de Vic, ser director de la fundació que promou els pisos i, al mateix temps, ser propietari de la fundació que designa com a gestora. *A priori* semblen tres espais difícilment compatibles, però voldríem saber de quina forma ho justifica vostè.

Tenint en compte la quantitat de diners que es movien en l'operació, voldríem saber per què no va fer un concurs o no es va fer un concurs per buscar una empresa gestora, en lloc de fixar una empresa –en aquest cas, Minamb– que havia estat creada i que fins abans de l'acord era propietat del senyor Cuadreny.

Voldríem saber també com s'explica que es gastessin ni més ni menys que 250.000 euros en dues gestores d'uns pisos que no s'han arribat a acabar i que, de fet, es van aturar quan feia poc temps que els construïen; si troba normal això, si ho troba ètic. En concepte de què han servit aquests recursos que hem pagat o que han pagat entre tots els ciutadans. I, si no han servit per promoure aquests habitatges que no s'han acabat de fer mai, per què carai han servit?

I si creu també vostè, com a director de la fundació, que pagar dues empreses, i amb un mateix accionista per a les dues empreses..., si creu que això és una bona manera de gastar els diners públics de tots plegats.

Són preguntes que li volem plantejar. Ho repeteixo: tenim algun altre tema, doncs per posar damunt la taula, però ens semblen preguntes absolutament pertinents, no tant per fer avançar la cultura, però sí per evitar

que aquells que són responsables de fer avançar la cultura d'aquest país puguin tenir cap mínima ombra de sospita. Ho reitero: en aquests moments demanem tots plegats –i no és només una petició que pugui fer a aquells que gestionen– sacrificis al conjunt de la població; si demanem aquests sacrificis, lògicament hem d'aplicar la màxima transparència.

Si vostè dóna informacions creïbles, si dóna respostes creïbles, si aporta informació creïble, lògicament l'escenari canviarà radicalment; però el que sí que volem és que no hi hagi, ho repeteixo, cap ombra de sospita, cap ombra de dubte en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Solidaritat, el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyor president en funcions. Tots els grups d'aquesta comissió hem sol·licitat aquesta compareixença del senyor Solà, al qual agraïm la seva presència avui.

Com a grups polítics del Parlament ens veiem obligats a pronunciar-nos sobre el cas que ens ocupa, a interessar-nos-hi i a no fer mai la vista grossa a cap esdeveniment que és de la nostra competència. No és un judici paral·lel –no és el lloc per fer-ho–, però penso que és interessant que ens hi centrem.

Voldria fer una premissa inicial: no considerem la seva trajectòria a Cultura, que ha estat correcte. Li agraïm els intercanvis polítics i culturals que en aquest temps hem tingut, que han estat del tot correctes. No mirem res d'això. El que ens ha de moure és el bé comú i la regeneració democràtica.

La política està molt desprestigiada –això ho rebem per tots els mitjans a diari–, i els polítics som els primers interessats a girar aquesta tendència. Tenim el deure, entre tots, de fer que la cultura d'aquest país rutlli, que tingui prestigi, que no pateixi per cap flanc per on atacar-la, i les persones que hi té al davant no ens poden ser indiferents. Qualsevol tema que crea alarma social en un temps en què el cas motxilles i el cas Palau tenen plena vigència, aquest ha de ser l'interès de tots.

En aquest sentit, coincidim amb les paraules del conseller Mascarell quan diu que la política no ha de buscar beneficis personals ni partidistes, però també hi estem d'acord quan diu que la política no ha de guiar-se pel dia a dia mediàtic. Certament.

La nostra intervenció es basarà, doncs –procurant de no repetir el que han dit altres grups–, en preguntes que volíem formular i en mesures que volem que es prenguin. I, tal com ho ha fet el Grup Municipal de Solidaritat a l'Ajuntament de Vic, crec que és bo que tots sol·licitem els comptes de l'ACM, a les diferents institucions, per estudiar-los; crec que seria un bon punt de partida. I lamentem que hi hagi hagut dificultats en

aquest sentit, per obtenir aquestes informacions de determinats fòrums.

Seria bo que ens expliqués, el senyor Solà, els seus negocis amb l'ACM i les quantitats cobrades a l'ACM entre el 29 de desembre del 2009 i el 28 de febrer del 2010. I, tal com s'ha dit, com arriba a ser possible que es cobrin seixanta-cinc factures per un import pràcticament idèntic el mateix dia, a nom d'una empresa creada, sembla, amb aquesta finalitat. Estarem atents a les explicacions.

O com, juntament amb la seva esposa, hagi cobrat el 10 per cent del pressupost de tot un any de l'ACM, el 2010, en dos mesos només. Crec que és l'ACM la primera institució interessada a aclarir tot aquest cas. I seria bo que es pogués demostrar que el seu cas no té res a veure amb el tracte de favor, o potser hauríem de dir «amb el tracte d'autofavor».

També voldríem que expliqués per què no va inscriure al Registre de la Propietat el pis comprat a Cadaqués el 29 de març del 2010.

Respecte al tema de l'informe cultural que vostè va encarregar l'any 2007 –informe que va costar 50.000 euros i que, segons informa el mateix Ajuntament de Vic, no ha estat de cap utilitat ni aplicació–, potser ens en podrà donar alguna explicació. Sembla que estem davant d'un nou cas dels informes pagats a preu d'or per maquillar pagaments no inclosos en el pressupost, o potser hauríem de dir «no incloïbles en el pressupost», sota un altre epígraf, essent l'informe la moneda de canvi de les administracions agràides.

I per què –siguem clars– la redacció d'informes ha estat i és una pràctica generalitzada a tot l'arc de partits polítics al poder de les diferents institucions de casa nostra en el darrer temps. Casos tolerats sempre amb mútua complicitat, llevat de casos atribuïbles als desequilibris interns o a les pertorbacions alienes, com el cas de les motxilles a les diputacions, per exemple, un favor que els és tolerat als uns respecte al règim de beneficis alegals tolerats. Al senyor Solà se li han trencat aquests equilibris, i tristament, potser, des de l'angle menys pensat, més difícilment arrenjable amb l'ètica i atribuïble tristament a les tensions internes.

En aquest sentit, sorprèn al meu grup veure l'actitud i el paper jugat per certs grups, més enllà de Convergència i Unió, en tot aquest afer. Per què els grups que compartien equip de govern amb Convergència i Unió a l'Ajuntament de Vic no s'han mostrat més bel·ligerants fins ara? Per què la Junta de Portaveus de l'ACM es va negar a lliurar els seus pressupostos a la Sindicatura de Comptes? Potser aquest fet és tan o més greu que el que avui forma l'eix de les nostres preocupacions. I per parlar d'una altra institució: per què el Partit Popular es va ajuntar amb Convergència i Unió a la Comissió d'Assumptes Institucionals per votar en contra de la compareixença d'en Miquel Buch perquè expliqués què ha passat al si de l'ACM i l'origen d'aquests inversemblants i inflats pagaments d'avui?

Crec que tot plegat són preguntes ineludibles que cal fer, no al senyor Solà, sinó al conjunt de la classe política; tota la classe política ha d'afrontar, si vol superar la greu situació de desprestigi que pateix, aquest

diagnòstic que tant ens allunya de l'oasi català de fa uns anys –un oasi que, certament, tenia més de miratge que no de realitat. No només és Xavier Solà qui ha de respondre d'episodis passats i aclarir-los, sinó que és la hipocresia i les pràctiques molt esteses a les nostres institucions, de corrupció, malversació i prevaricació de què s'ha de començar a respondre avui, ja que és la tolerància envers aquestes pràctiques –que sovint es practica amb els polítics del mateix grup– que caldria afrontar i arrencar del dia a dia del món polític català, com a primer pas de democratització i sanejament de la política. Penso que és un clam, una exigència que ens ve de la societat d'avui, i penso que tots els partits hem d'estar a l'alçada de foragitar-la, aquesta tolerància.

La tolerància zero, doncs, envers aquestes pràctiques és el que hauria de sortir d'aquesta reunió d'avui, juntament, lògicament, amb l'esclariment total del cas per part del senyor Xavier Solà, en bé dels mateixos senyors Xavier Solà, que desitgem –de qui, ho repetixo, en l'àrea de la cultura, no hi tenim cap discrepància, més enllà de les habituals i ideològiques–, i en bé del Govern de Catalunya i la societat i les nostres institucions. Aquí és on és tan necessari l'aclariment, no només de la situació del senyor Solà, sinó d'aquestes pràctiques que volem denunciar.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara, en nom de Convergència i Unió, la paraula el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, president. Moltes gràcies, conseller, per la seva presència; gràcies al senyor Solà per la seva compareixença, per les seves explicacions. Justificaré després el perquè de la meva intervenció en una comissió de la qual no formo part, i ho faig en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Vostè, que ha explicat, doncs, que és advocat, suposo que per poc dret polític –encara que no fos l'àmbit que li pogués agradar més– que hagués estudiat, sap que les funcions d'un Parlament –bàsicament les que té encomanades un Parlament– bàsicament són dues –bàsicament dues–: la legislativa i la de fiscalització de l'acció del Govern –legislativa per una part, propositiva, i la de fiscalització de l'acció d'un govern. Sàpiga, però, que aquí, al Parlament de Catalunya, d'un temps cap aquí, n'hi ha que s'entossudeixen a ser diferents i a ser lamentablement més originals, no? Una certa decadència del que va ser el darrer Govern la volen traslladar ara a l'activitat parlamentària.

I dic «lamentablement», perquè aquí, en comptes de fiscalitzar l'acció del Govern, es dediquen a fiscalitzar persones, relacions entre particulars, etcètera, sempre que –sempre que– sigui dels altres –sempre que sigui dels altres. Aquí anem a cop de titular de diari. I un titular de diari ens permet, doncs, actuar d'aquesta manera, a nivell d'anar, això, a la investigació de particulars, de relacions entre particulars, partits polítics, etcètera.

Diu que no es fa un judici. No, no, evidentment que no, perquè normalment els judicis són justos. Aquí, el que

s'aplica d'un temps cap aquí –i ja ho vam dir en una altra ocasió, i per això justifico la meva intervenció en representació de tot el grup parlamentari– i de les intervencions d'ells –dels grups que han parlat fins ara– s'ha vist, aquí es practica un exercici de maccarthisme en estat pur: allò de mirar de surar no per mèrits propis, sinó de mirar de surar a base d'enfonsar l'adversari. Comencen a haver-hi massa capítols en aquesta línia. Per això ha d'entendre què hi fa vostè, aquí –per això ha d'entendre què hi fa vostè, aquí–: vostè és un instrument més en aquesta línia de «mirem d'enfonsar l'adversari i així podem surar alguna mica». Fixi-s'hi que tot va –tot va– de notícies aparegudes en un diari, però tot va de la seva activitat privada amb una entitat privada, i sempre anterior a la seva presa de possessió com a secretari general del Departament de Cultura.

Nosaltres podíem entendre que si del gener del 2011 fins ara hi hagués hagut alguna activitat o algun grup tinguéssim coneixement, per la via que fos, d'alguna activitat seva que no fos ajustada al que es demana a la gent en l'exercici del seu càrrec públic aquí, doncs, que s'hagués sollicitat la seva compareixença. Però remuntant-nos a no sé quina època, en l'exercici de les seves tasques com a advocat, en una sèrie de tasques en una entitat privada, doncs, això forma part d'aquesta lògica. Perquè, és clar, si es fos coherent, si s'hagués de ser coherent, si l'interès fos el que apellen que és el seu interès, doncs, aquí hi hauria d'haver una cua de gent compareixent aquí, per començar a preguntar-los sobre les seves activitats anteriors a la presa de possessió del càrrec públic en qüestió. Nosaltres no ho hem fet, no ho fem amb ningú, no creiem que aquesta sigui l'activitat. Alguns diuen: «Hem de netejar la política.» Avui es fa un exercici d'embrutar la política, perquè tot és una insinuació darrere de l'altra.

La senyora Consol Prados, home, fa algunes afirmacions que nosaltres el que demanaríem és que hi hagués una mica de coherència, no? Vostès fan unes preguntes en uns termes, com si l'ACM fos una entitat pública, fos un organisme públic. A vostès els passa una cosa. Perquè, és clar, l'ACM, que és una entitat privada, que ahir va tenir una reunió del seu consell executiu, que va quedar aclarit, doncs, impulsar una sèrie de mesures, l'ACM dóna i rendeix comptes per les aportacions públiques que pugui tenir a una sèrie d'organismes, no? Vostès sempre es deuen despertar tard, o vostès, mentre van governar, el seu control devia ser absolutament nefast. Perquè ara tot és una tragèdia, però mentre l'ACM donava i rendia comptes al Govern –que vostès han estat governant els darrers set anys, que devia coincidir també quan hi devia col·laborar el senyor Solà–, vostès no hi van trobar res d'estrany. I ara tot és absolutament dolent, no?

Vostès fan referència a la coincidència d'importos, com és que facturem aquests importos. Vostès, que van fer centenars d'estudis per 11.999 euros, que els va venir el seu conseller –no aquest diputat, el seu conseller– a dir-los que el 15 per cent dels informes i dels estudis se'ls haurien d'haver estalviat. Vostès estan en condicions, sense posar-se vermells, de venir a donar aquí lliçons d'ètica i de moral? Sap què passa? Se'ls veu el llautó d'una hora lluny: quan és dels altres, a destrossar la persona; quan és de vostès, tot és absoluta

condescendència. I diu: «No, no, no venim a fer un judici»; però donem lliçons d'ètica, no? –lliçons d'ètica, vostès, no?

I a més a més amb una demagògia extrema –amb una demagògia extrema. Perquè, és clar, hi ha el comentari de la senyora Camats, que diu: «No, perquè vostè, que va estar al consell tècnic, que es va decidir a aprovar la reducció dels funcionaris en època de crisi i tal...»; una barreja. Escolti, senyora Camats, sigui una mica..., contingui's una mica amb la seva absoluta demagògia, què tenen a veure les decisions del Govern... Això sí que deu ser falta d'ètica: vincular les decisions d'un govern amb una qüestió que ve d'anterior, que no té res a veure amb l'exercici del seu càrrec com a secretari general del Departament de Cultura, no? Jo crec que això sí que ho deu ser. I amb comentaris, de dir: «La pobra gent esperava aquests pisos.» No, no, la pobra gent que esperava els tres mil pisos que vostès van deixar buits; d'aquests, se n'hauria d'ocupar, i no de remoure no sé quant de temps, per activitats que són absolutament privades, no?

Jo crec que tot plegat... Tot això –tot això–, com deia, és un exercici de maccarthisme. Jo tinc la sospita –però és un comentari i una impressió meua– que ni tan sols van per vostè, senyor Solà –no és vostè, no els interessa–; vostè és un instrument, és un mitjà més –ja ho hem viscut aquí diverses vegades. Aquí només es demana la compareixença –per casualitat, eh?–, només hi ha l'interès, es demana la compareixença, quan surt alguna notícia a algun diari –de les fonts dels quals també potser n'hauríem de parlar, però és igual–, quan surt d'algun diari que afecta algú vinculat a Convergència i Unió –directament o indirectament. Per bestieses que surtin vinculades al Partit Socialista, cap interès ni en la credibilitat de les institucions, ni en la credibilitat dels càrrecs públics, ni res de tot això. Això no. Tot el que facin els seus està absolutament justificat, no demanaran la compareixença de ningú.

Avui mateix surt als diaris, doncs, una qüestió d'un exalt –molt alt– dirigent del Partit dels Socialistes, eh? No el farem pas comparèixer aquí, m'imagino; vaja, no ho sé, potser ho demanaran. O d'altres vinculats a algun altre grup polític, de coses que surten, però llavors resulta que no hem d'anar a titular de diari. És més, quan algú fa una declaració per alguna cosa que surt al diari, eh?, responen: «Quina barra que teniu, això no és veritat.» Ah, però quan surt alguna cosa vinculada a algú de Convergència i Unió o al Govern de Catalunya, llavors ha de ser la veritat.

Vostès no volen la credibilitat i l'honor de la política, perquè, si no, aquests temes no els gestionarien d'aquesta..., vostès no els gestionarien d'aquesta manera. Vostès volen bombardejar la credibilitat d'un alt càrrec del Govern –la volen bombardejar. No ens hi estem jugant la credibilitat.

Vostès tenen alguna qüestió del senyor Solà de l'1 de gener del 2011 fins a la data actual? En tenen alguna, per la seva activitat com a secretari general del Departament de Cultura? Perquè llavors sí que pot correspondre a aquest Parlament. Però la seva activitat, entrar a la dinàmica de la seva activitat com a advocat en la seva

relació amb una entitat privada, això ho hem de fer? Ho dic, perquè llavors jo els demano absoluta coherència –els demano absoluta coherència– i, a més, remunerant-nos a èpoques pretèrites, no?

I aquesta ha estat la qüestió. Vostès han volgut venir perquè s'expliqués sobre la seva activitat privada i la seva vida privada. Molt bé, vostè ve aquí, ho explica, però els sembla poc. I també l'adverteixo, el que els contesti no els semblarà suficient, perquè ells volen sentir allò que ells creuen que han de sentir, no el que vostè els pugui dir, que deu tenir-ne més coneixement de causa, no?

Per això nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, demanem dues coses. Demanem, almenys, coherència, i en allò que són tan exigents per als altres, que ho siguin per a vostès mateixos. I les compareixences que demanen, si van a cop de titular de diari, a cop d'insinuació de diari, els convido que ho facin per a tots, per a tots els que puguin aparèixer.

El senyor Strubell feia una reflexió, jo crec, molt important, perquè jo crec que l'exigència dels polítics ha de començar per uns mateixos, i no sé si aquí fem un bon o un flac favor a la política. Els ho va haver de recordar un conseller de vostès –el senyor Castells els ho va haver de recordar–: amb aquesta manera que tenen vostès d'intentar destrossar-ho tot per intentar surar algú, aquí s'hi val tot, amb totes aquestes insinuacions, doncs, vostès fan un flac favor a la política.

Només els demano coherència –només els demano coherència–; però em sembla que fer comparèixer una persona per unes activitats de la seva vida privada en el que ha estat la seva activitat privada amb una entitat privada, trobo que ja estan, bé, engegant una dinàmica que pot afectar i afecta –i per això nosaltres ho critiquem i ho rebutgem– el mateix prestigi d'aquesta cambra.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputat. (*Pere Bosch Cuenca demana per parlar.*) Senyor Pere Bosch, digui.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Només per una qüestió de procediment. Ho dic perquè, com que hi ha algun diputat que ha oblidat que avui tenim el secretari general de Cultura aquí, a comparèixer, estaria bé que ho recordéssim, perquè la compareixença és del secretari general, no d'aquests grups parlamentaris. I, per tant, estaria bé –més que res com a deferència al senyor Solà, que és del mateix partit polític– que tingués en compte que les preguntes i les intervencions les hem d'adreçar a la persona que compareix. Si vol que fem un debat polític, el podem fer perfectament, però, ho repeteixo, estaria bé que...

El vicepresident

Com vostè sap, senyor Pere Bosch...

Pere Bosch Cuenca

Avui tenim el senyor Solà aquí a comparèixer...

El vicepresident

...els diputats tenen la llibertat d'enraonar del que volen. Per tant, ara, per respondre, sí que té la paraula el senyor Xavier Solà. (*Veus de fons.*) Uns trenta minuts.

El secretari general del Departament de Cultura

Mirin, jo els ho intentaré explicar tot, i a poc a poc i que s'entengui. I si alguna cosa no s'entén, hi tornaré, perquè vol dir que no ho explico bé. Però sí que m'agradaria, diguem-ne, dir dues coses prèvies.

Primer, parlem tota l'estona –vostès parlen tota l'estona– d'un mitjà de comunicació que jo no tinc per costum de llegir i de comprar, eh? –primer–; però no dels altres. Però sí que hi he parlat –he parlat amb aquests diaris. Però amb tots els que m'han trucat –tots els mitjans de comunicació–, hi he parlat tant com ha calgut. Fins al moment que a alguns els vaig dir: «Escoltin, no, prou, perquè tot ho tergiversen.» El mateix dia que començaven a sortir les primeres notícies –ho poden demanar als de la meua comarca, als del 9 Nou–, jo mateix –jo mateix– vaig enviar un SMS a en Comajoan –que no hi és, però avui fa el seu aniversari. Li vaig enviar un SMS i li deia: «Escolta'm, sobre aquestes informacions, si voleu us ho explico.» O sigui, jo ho he intentat explicar. Ara, és clar...

Mirin, dies endarrere –fa dies–, a la Pedrera es va inaugurar una exposició –ara ja està acabada– del Perejaume. Una de les obres del Perejaume era *El cant dels ocells*; era un muntatge de vídeo en el qual... *El cant dels ocells*, sense repeticions, té quaranta notes –quaranta notes diferents–, algunes es repeteixen però són quaranta notes succeïdes. I, per tant, en aquesta obra d'*El cant dels ocells*, el Perejaume posava quaranta violoncel·listes que tocaven cadascun una nota, però totes alhora. Allò no era *El cant dels ocells*, era una interpretació plàstica, visual i sonora d'*El cant dels ocells*.

I si volen els posaré un altre exemple, perquè... Ho deia la senyora Alegret, que potser li és difícil de digerir. Sí, si anem ara aquí..., amb un menú d'aquests normals de 9 euros, i demanem. Ens donen, primer, un suc de tomàquet; després, un arròs a la cubana amb tomàquet i un ou ferrat; després peix, acompanyat amb una mica d'enciam; després prenem un iogurt, cafè, i hem begut una mica, una copa de vi i aigua durant l'àpat; en aquesta successió, això és menjable. Si això en el moment que ens ho serveixen agafen un bol i ens ho barregen tot i ho «deixaten», que en diem a la meua ciutat –diguem-ne, en diem «deixatar»–, vosaltres en diríeu..., molts en dirien «barrejar». Si això es deixata i ens ho «enxufen» amb una cullera, és immenjable, ens farà fàstic.

I aquest és el problema que... Escolti'm, no el tinc jo; aquest problema, massa sovint el té la política –massa sovint el té la política. Jo l'he observada una mica participant-hi a nivell local, eh?, però l'he observada molt, de fora, durant molts anys. I em sembla que aquesta refle-

xió val la pena que tots plegats la facin. O sigui: enfortegar a cullerades aquesta poció que constantment fem entre tots plegats –que constantment fem entre tots plegats–, crec que tots plegats fem un mal a la collectivitat i a la dignificació de les nostres professions –em sembla, eh?–; de les nostres feines, perdonin, de les feines polítiques que corresponen. Això els ho volia dir d'entrada.

Respecte al fet que m'expliqui: per tant, ara intentaré poder-los desgranar el menú. Hi han menús, hi han trossos de l'àpat que no els els podré explicar. Jo no els podré parlar de Richelieu. No els parlaré de si he estat a l'Escolania de Montserrat o si me'n faig el «xulo» d'haver-hi estat o no. No els parlaré de quina coral dirigeixo. No els parlaré de les meves activitats personals, de les meves amistats. No els parlaré de la investigació que han fet, a veure on els meus fills anaven a col·legi. No els parlaré de les investigacions que han fet al costat, als meus amics, sobre la meua vida personal. No els parlaré de totes aquestes coses. Vostès entenen que he passat un mes llarg, dur –un mes llarg, dur, eh? Però l'he passat dur perquè, a més a més, m'han hagut de posar vigilància per la pressió que he tingut. Potser això és molt ètic i segurament no és reprovable –potser és molt ètic i no és reprovable–, però, escolti...*(Veus de fons.)* Em permet no interrompre? No m'agrada, en els concerts, sentir sorolls.

La situació és aquesta. I, per tant, hem de ser conscients que aquí no s'ha anat, diguem-ne..., i ho deia bé el senyor Turull: aquí s'ha anat a la destrucció d'una persona, del seu prestigi personal –i fins i tot qüestionant la meua feina. Aquest límit deuen entendre que no el puc superar.

Quan l'Associació Catalana de Municipis, el Govern de Catalunya –que llavors els responsables polítics eren gent dels seus grups polítics– em van demanar que intentéssim unificar els criteris urbanístics perquè el no urbanitzable, el sòl no urbanitzable –el rústic, que en dèiem fins llavors– no té límits municipals... Evidentment que els té administratius, però si vostès agafen..., i aquest és l'exemple que vaig posar al Govern, en unes reunions que teníem amb el Govern quan es plantejava aquest tema –que jo mai el vaig impulsar, sinó que jo..., després ho explicaré. Els posava un exemple d'una carretera que s'acabava d'obrir, que és la carretera que va de Calaf fins a Jorba. Si vostès agafen aquella carretera de Calaf fins a Jorba –passen pel municipi de Calaf, el municipi de Prats de Rei, pel municipi de Veciana, pel municipi de Rubió i pel municipi de Jorba–, amb una estètica, una composició, un sistema d'ocupació del territori a través de les cases de pagès –per tant, d'explotació, d'humanització, de treball, de vida en el territori–, això no té significacions urbanístiques diferents. No pot ser que, per la limitació municipal, ens trobem que d'uns les teules siguin grogues i dels altres siguin vermelles, perquè allà correspon a les de Sant Genís.

Per tant, ens trobàvem –ens trobàvem– precisament... Però és que això ho havia decidit una llei d'aquest Parlament, eh?, de: «Escolti'm, s'han de fer uns catàlegs, tal, tal.» Ens trobàvem, precisament, que aquí s'havia d'intentar al màxim unificar les coses. I, per tant, què vam haver de fer? Escolti'm, vam haver de fer una fei-

nada enorme, que és buscar totes les normes que tenien –o bé fossin les subsidiàries o bé fossin plans generals anteriors, eh?, o normes subsidiàries–: hi ha municipis que només tenen delimitació de sòl urbà i no urbà –per tant, no tenen normes, les havien de construir–; hi ha municipis que tenen normes subsidiàries, eh? –subsidiàries de..., venien del Decret 1/90, eh?, subsidiàries perquè hi ha una norma general–, però aquestes... L'únic lloc en què teníem una certa unitat és a la Cerdanya, que teníem un Pla general de Cerdanya –l'únic lloc on teníem una certa, una certa unitat, eh?

Per tant, l'esforç que a mi em va correspondre fer és: de tot això llegit, revisat, escrit, intentar una normativa, que el mateix diari –em sembla que d'ahir– diu: «I això es va acabar el 2008» –o no sé quan– «perquè llavors el Govern va fixar els criteris». Ah, senyors! I quins criteris? Busquin-los! Busquin-los! Els que havíem treballat des de l'ACM.

Per què seixanta-cinc factures? Per què seixanta-cinc factures i per què el 29 de desembre? Perquè em diuen –em diuen– des de l'Associació Catalana de Municipis que aquells projectes... Pactem: des del moment que jo ho començo a fer, el 2004 –el 2004–, jo no ho impulsé –he dit que ho explicaria i, per tant, ho explico–, sinó que la meua feina a l'ACM era, sobre els conflictes que plantejaven els ajuntaments, intentar donar solucions i, si podia, socialitzar-les, o fer-les de forma col·lectiva.

És a dir, posaré un altre exemple, eh? Va haver-hi un moment que les companyies asseguradores van començar a demanar molts, molts diners per les primes d'assegurances de responsabilitat civil que els ajuntaments havien de tenir, cosa que feia absolutament difícil per a molts ajuntaments..., a més, ajuntaments mitjans i petits. Es van començar a queixar, perquè a més es trobaven que hi havia companyies asseguradores que ja no els volien assegurar, eh? Això a resultes, precisament, de l'enfonsament de Banyoles; a resultes d'allò ens vam començar a trobar amb una repercussió en molts ajuntaments sobre la responsabilitat civil. I a l'ACM –per això no van abaixar les quotes el 2008, la gent, perquè estaven contents de la feina que se'ls feia– va començar a arribar aquesta inquietud. A mi, el president i el secretari general em van dir: «Escolta'm, Solà, hi ha alguna solució jurídica?»

Me'n vaig anar –i no pagant l'ACM, sinó pagant, diguem-ne, el meu despatx– a conèixer la realitat anglesa d'assegurances, vaig estar a la City. No sé gaire anglès. Ja ho sap el senyor Strubell, que en sé poquet, però me'n vaig anar a la City, per conèixer com podíem comprar –comprar– directament l'assegurança; per tant, fer d'asseguradora. I vaig trobar la solució. I aquesta solució va repercutir en el fet que un ajuntament com el de Figueres –que en aquell moment era governat, diguem-ne, no pas pel Santi Vila, em sembla recordar..., no..., no hi havia el Santi Vila– s'estalviés a l'any 30.000 euros de prima –se l'estalviés a l'any–, però que els ajuntaments mitjans i petits, que en són cinc-cents... –un altre dia, si ho volen, parlarem de la unitat municipal, eh?–, els cinc-cents de menys de mil habitants, amb 600 euros l'any tenien coberta la seva RC. D'acord? Els en poso un exemple.

Sobre el mateix exemple, em van dir: «Escolta'm, què ens passa? S'ha aprovat la Llei d'urbanisme, el Parlament ha aprovat la Llei d'urbanisme. S'ha dit que si no hi ha un catàleg...» Després, el conseller Nadal ho va canviar mitjançant una modificació que es podien fer..., es podien fer no catàlegs, sinó que es podien fer plans específics per a cada una de les cases, eh? I, per tant, va ser una gran millora. Però fins aquell moment, qualsevol casa de pagès, qualsevol pagès que se li en-sorrés la teulada, si el seu municipi no tenia el catàleg de cases de pagès no li podien donar llicència d'obres –perquè la llicència d'obres no la dona l'ajuntament, la dona la Comissió Territorial d'Urbanisme. I, per tant, la Comissió Territorial d'Urbanisme deia: «Es que no hi ha catàleg i no sabem com ho pot fer.»

A més a més, es va donar la circumstància... –em sembla que és el 2004 o 2005–, hi ha la circumstància que hi ha un bufarut, eh?, que afecta bàsicament les comarques del que se'n diu la Catalunya central i, per tant..., és en la zona on més..., la Catalunya, diguem-ne, humida i fins al Solsonès i tot això –llavors, al Pirineu tenim unes altres tipologies–, és on més tenim aquest sistema d'implantació de cases de pagès, eh?; en vam catalogar dotze mil en aquests anys, no? I, per tant, havíem de donar una solució urgent. I aquesta solució havia de correspondre's, a més a més, amb una..., intentar unificar els criteris del país –intentar unificar els criteris del país.

Ja saben que el més fàcil no sempre és fer els resums, eh? A vegades, el més difícil és la capacitat de revisió, la capacitat de resum, la capacitat..., a vegades, això és el més difícil, eh? I aquí vam fer aquesta feina. El que passa, que el 94, quan es va començar això, era un projecte gros que anava agafant envergadura. I a mi em van demanar..., em va dir, el secretari general: «Escolta'm, tu cobraràs al final del procés –tu cobraràs al final del procés.» I a Hisenda això ho saben. Ara el PP ha corregit algunes coses: que no ens permeten als professionals periodificar. No ens permet, fins i... Ara ho han corregit, però no ens permetien una cosa que havíem fet servir anys enrere, que en dèiem el «criteri de caixa», que és que jo declarava una factura, però no pagava els impostos fins que no la tenia cobrada. D'això en dèiem el «criteri de caixa». Ara ho tornen a aplicar, eh?, perquè..., almenys amb l'IVA, d'acord?

Per tant, si jo declarava les meves feines, si emetia les factures..., durant els cinc anys que va durar això, si jo anava emetent les factures que no cobrava fins al final, diguem-ne, jo havia de pagar tots els impostos que corresponien, tant per les mateixes factures com per l'IVA generat; no se'ns aplica el criteri de caixa. I com que em diuen: «Cobraràs al final», jo emeto, diguem-ne, les factures al final.

Compro una societat d'un meu amic? Sí. Sí, compro una societat d'un meu amic, sí. És il·legal? No. És immoral? Tampoc. No. No, perquè no crec que..., i estaria segur, diguem-ne. I, si no, allò –ja que estem a Setmana Santa, que deia la senyora Camats–: «Qui no hagi consultat mai amb un assessor fiscal, o amb un gestor, les seves qüestions fiscals, que tiri la primera pedra.» Perquè, si no, ens carreguem a més a més tota una professió. No conec ningú –ningú– dels moral-

ment no irreprovable, no conec ningú que pagui més impostos dels que li toquin. No conec ningú que no es miri la seva part impositiva. Al contrari. El mateix Estat fins i tot ens diu: «Escolti'm, a final d'any, agafi vostè..., faci un fons de pensió, o les hipoteques...» El debat aquest constantment. Per tant, no daixò.

L'empresa va pagar els seus impostos? I tant! –i tant! Perquè, escolti'm –això del Reial decret que vostè em deia–, si la factura hagués sigut única..., o sigui, les declaracions de factura superiors a 3.000 euros es fan per NIF, no es fan per unitat de factura. Per tant, una empresa –però també un autònom–, si ha pagat o ha ingressat més de 3.000 euros d'un sol NIF, encara que sigui per conceptes diferents, ha de fer una declaració anual del 347, em sembla que es diu el model. Eh, que es diu 347? (*Veus de fons.*) El model és el 347, que has de declarar a qui has pagat més de 3.000 euros i a qui has pagat menys de 3.000 euros. Per tant, la societat meva i de la meva dona va presentar el 347. I en els documents que han pogut veure –que no ho han volgut explicar perquè els han tret del Registre Mercantil–, a més a més es veu que vam pagar això. Igual que es veu que vam pagar l'IVA. Perquè sempre donem la quantitat de 193.000 euros. Escolti'm, no, l'import de factura –l'import de factura– eren 167.115, em sembla. Això és la factura. La resta és l'IVA.

Dir que m'he lucrado amb l'IVA és atribuir-me un delicte –és atribuir-me un delicte. «Que m'he lucrado» –em sembla que aquest era el titular, eh?– «amb l'IVA», això és un delicte: m'he apropiat d'un impost. (*Veus de fons.*) Això ho deia el diari. No, no..., perdoni, m'han demanat que respongui allò del diari. D'acord? Ho dic perquè aquí ho hem barrejat tot. Continuo amb l'exemple de l'arròs, etcètera. Una cosa és la facturació i l'altra és les despeses que tu tens imputables, precisament, fiscalment en aquella facturació, i que acaben donant un resultat. Sobre aquest resultat és on es paguen els impostos. I sí que és cert que una societat paga un 30 per cent –un 30 per cent dels beneficis–, que es van pagar. Perquè la facturació és exercici 2009. La compra d'aquest pis –que després els l'explicaré– és 2010. Per tant, en l'exercici 2009 es paguen els impostos. I està acreditat, a més a més, en els comptes.

Em poso d'administrador jo i en els registres consten..., en el Registre Mercantil consta que sóc l'administrador; a més a més, tant jo com la meva dona, de forma solidària. Hi consta, eh? No hi poso un testaferró, que se'n diu la figura, sinó que m'hi poso jo.

Per què compro la societat? Mirin, perquè quan em diuen: «Xevi, això s'ha d'acabar en el 2009.» En el 2009 no tinc temps de constituir-la –no tinc temps de constituir-la. Perquè per constituir una societat s'ha de demanar un nom en el Registre Mercantil, has de fer no sé què, etcètera. No tens temps. No tinc temps material de constituir-la. I, per tant, la compro. Però s'inscriu en el registre –s'inscriu en el registre. Es canvia l'objecte social; hi poso objectes socials no només de lloguer, sinó a més a més de feines d'advocat i també d'arquitectes. I s'inscriu en el registre.

Per què no he inscrit en el registre el pis de Cadaqués? I ara riuran, eh? Perquè, diguem-ne, no m'ha vagat.

M'ho faig jo –m'ho faig jo. Vaig comprar l'apartament aquest amb la societat, en vaig pagar 180.000 euros, eh? I per què diuen una xifra diferent? Perquè no entenen, quan s'han mirat... Això que els explico, diguem-ne, a més a més ho sé perquè el veí de baix, eh?, ha anat a parlar amb els periodistes per dir-los: «Ui, en Solà!», etcètera. M'han fet xantatge, i..., bé, coses d'aquestes bastant curioses, no? Aleshores, no entenen, quan es miren el balanç –m'ho explica el veí de baix–, que si la societat només té 100.000 euros, com pot tenir un patrimoni de 180.000 euros. I en canvi veuen un crèdit de 80.000 euros. Diuen: «Ostres!, com no pot estar inscrit en el registre una cosa que té una hipoteca?» Però, és clar, en una societat, els diners els pots aconseguir o per hipoteca, o per un crèdit bancari, o per una aportació dels socis. I la meua esposa i jo teníem alguns estalvis que els vam aportar per comprar aquest habitatge de 180.000 euros. Vam pagar els impostos en aquell moment del 7 per cent –en aquell moment era el 7 per cent, avui em sembla que és el 8 per cent–, i a més a més vam haver de pagar les escriptures notarials i una retenció del 3 i mig perquè el venedor era... Una retenció que el mateix notari... –tot això t'ho tramita el notari, a més a més, i l'IBI, eh?–, que al venedor, com que era de nacionalitat estrangera, se li havia de retenir aquí, etcètera. Tot això.

I a més a més, vull dir, no he dut les escriptures, però si volen els ensenyaré, dels comptes bancaris, on surt, perquè tot està pagat amb xecs –tot està pagat amb xecs. Ara, em fa la sensació que amb els diners que guanyo treballant puc fer el que em sembli –em fa la sensació–, però si això, diguem-ne..., ara anava a dir una bestiesa, per tant, no la diré, eh?, però em fa la sensació que puc fer el que sigui.

Per tant, catàleg de cases de pagès, sí. Per què seixanta-cinc? Ara mirin: en l'ordinador de casa, eh?, en el meu, el del despatx, diguem-ne –que encara hi tinc material, per cert–, en el disc dur hi tinc tots els catàlegs. Si alguna hora volen venir a Vic, diguem-ne, els ho ensenyaré perquè ara el tinc a casa. En el disc dur hi tinc tots els catàlegs, i els esborranys, d'acord? És a dir, no vaig assessorar, vaig escriure'ls, els vaig fer –i això el diari també ho reconeix, que els ho vaig fer, a més a més. L'únic que diu, que jo mateix em plagiava, eh?, cosa, diguem-ne, daixò. En aquest ordinador hi tinc una factura; una factura de 167 amb 115..., 167.115 euros, que és la primera i que per casualitat la vaig guardar –per casualitat. I la tinc emesa –una, eh? I tinc contestat..., que em diuen: «No, necessitem que ens en faci seixanta-cinc.» He portat, a més a més, el llistat de l'Excel que se m'envia i en què em diuen: «No, en necessitem seixanta-cinc, per un tema..., a efectes comptables.»

Jo no conec la comptabilitat que portava l'ACM; ni mai quan vaig ser el cap dels serveis jurídics. Perquè ja els ho he llegit: jo era el cap dels serveis jurídics de cara enfora, diguem-ne, no era..., no portava l'administració diària, i menys la part econòmica, d'acord?

Per tant, em diuen: «Escolta'm, has de fer això.» I jo faig això. També tinc els meus dubtes, diguem-ne, que el que m'envia que digui que faci això no és el qui després manlleva les factures i etcètera. Hi ha un moment que ja veus papus a tot arreu, i dius: «Bé, com que més o

menys també sé com ha anat, ja, tot aquesta cosa de la sotstracció de documentació d'una entitat privada...» Per cert, privada; privada perquè ho diu la Llei de bases, a més a més. Diu: «Els ajuntaments podran constituir tal per a la seva defensa d'interessos. Un cop constituïts, es regiran per la Llei d'associacions.» Això ho diu la Llei de bases, eh? Una entitat absolutament privada.

Les quotes que aporten els ajuntaments no les aporten en qualitat de subvencions, sinó en qualitat de quotes. És la mateixa quota que paga un ajuntament si està subscrit en un diari. I els diners que... (*Veus de fons.*) O amb l'assegurança, eh?, amb un compte bancari. D'acord? Per tant, seixanta-cinc, per això.

Què més m'han demanat de les cases de pagès?, perquè ja em... O sigui, vaig declarar l'activitat, vaig adquirir el pis de Cadaqués –això ja els ho he explicat–, etcètera.

El tema de l'assessorament. Escolti'm, jo vaig ser el cap dels serveis jurídics, tenia aquest contracte –els ho he explicat. I a fora del meu contracte, si sortien altres feines –que me les encarregaven o que em demanaven que jo les solucionés–, les facturava a part. I les negociava, és a dir: «A veure, això, quant cobraré? Això quan no sé què? Això quant temps?» Comptava la dedicació. Jo no... La nostra feina..., és que això a vegades és difícil –jo ho entenc–, però hi ha aquell exemple tan curiós que s'explica, d'un senyor a qui se li espatlla el cotxe i va al mecànic, no? I diu: «Tu, és que no se m'engega –no se m'engega.» I el mecànic s'ho mira: «A veure, fes-me el *démarrer*. Carai, no s'engega.» No s'engega. «A veure, obre el capó.» Obre el capó, s'ho mira, es treu d'aquí dels pantalons un tornavis, fa cric-cric, cric-cric. I diu: «A veure, prova-ho.» Pam! I el cotxe s'engega. Diu: «Ostres, gràcies! Què et dec?» Diu: «50 euros.» Diu: «Cony!, per fer anar un cargol, 50 euros?» Diu: «No, no..., això del cargol t'ho regalo; per saber quin cargol he de tocar.»

I la nostra feina..., i això, per exemple, diguem-ne, hi ha gent aquí que són professionals; que quan actues en la vida professional, amb clients privats, saps que el valor de la teva feina no és tant el valor material. Si a mi m'encarreguen cent contractes d'arrendament per a un bloc de pisos... Per cert, tenia un client que tenia diversos blocs de pisos a Barcelona i que se li va morir el seu advocat, i com que era relacionat amb gent de Vic, em va demanar que jo li fes d'avocat. Li feia contractes d'arrendament. Els tenia en arrendament, aquests pisos. Jo feia els contractes d'arrendament. Cobrava en funció de cada un dels contractes que feia, que és el que marcava el col·legi. Evidentment, com que era un client preferencial, tenia uns descomptes d'aquell que només li feia un contracte; com es fa a tota la vida normal, habitual. Però és que això és la relació professional que jo tenia.

Per tant, el tema de cases de pagès em sembla que els l'he aclarit, més o menys, i el tema de Cadaqués, no? Els queda algun altre dubte? (*Veus de fons.*) Sobre les cases de pagès? Vaig fer els catàlegs, sí. Sí, sí. I els vaig fer, me'ls van pagar, sí. Els vam començar a fer el 2004. Els vam fer com..., fora de la meua feina. El 2004. I els vaig acabar per què? Perquè els processos, tot i que la

nostra feina, inicialment... Vostè en sap, d'urbanisme. Normalment, quan contractes una feina amb un professional, el contracte és fins a l'aprovació inicial –fins a l'aprovació inicial. Llavors, es fa l'exposició pública. I l'aprovació provisional i la definitiva, que és la que fa la comissió, aquestes dues, normalment, les contractes a part, perquè és clar, no saps ben bé quines modificacions s'acceptaran des del punt de vista polític quan es presentin les alegacions, ni saps, diguem-ne, quines modificacions t'imposarà la Comissió d'Urbanisme. D'acord? I, per tant, el procés final, per nosaltres, era en aquesta aprovació, sobretot a efectes dels caràcters polítics. I aquestes es van aprovar.

Que hi han algunes normatives que no van acabar tenint aprovació provisional? Sí, és veritat, perquè algunes es van quedar incloses a dins dels POUM que en el mateix moment es van haver de fer, perquè també la Llei d'urbanisme del 2002 fixava com a obligatori en cinc anys començar a fer POUM. I, per tant, algunes d'aquestes normatives es van començar a incloure i a acoblar a dintre de les normatives de planejament general. O sigui, la cosa va anar així.

Jo m'ho he anat apuntant tot, i em sembla que els he explicat tot el que m'han demanat. Sí, eh? (*Pausa.*) De les cases de pagès, de tot el que m'ha dit, em sembla que ho he dit tot. De les cases de pagès, em sembla que, de tots, he dit tot el que em demanaven, eh? D'acord?

Respecte als pisos..., mirin, els pisos a Vic..., primer, una cosa curiosa, després també els explicaré l'acta. La llicència, o sigui, l'informe... Els d'Iniciativa van demanar, fa pocs dies, es veu, a Vic, un informe de compatibilitat, que el secretari va emetre –suposo que el tenen. I el secretari va emetre un informe que deia que no hi havia incompatibilitat, perquè els que signaven el conveni havien fet no sé què, etcètera, i, per tant, que no era incompatible –d'això hi ha un informe del secretari que diu això. Aquest informe explica una cosa curiosa, que és que la llicència d'obres es va concedir el 22 de setembre del 2010 –22 de setembre del 2010–, i que les obres van començar el 19 d'octubre del 2010. Tot això que es parla d'aquesta societat –que diuen que era meva; que no era meva, però després ho explicaré–, i diuen: «És que mentre va ser d'en Solà va facturar per uns pisos de Vic 52 o 55.000 euros.» La societat, el mateix diari explica que es ven –que es ven, que es treu, eh?, de..., perquè jo dic no és meva, sinó que la fundació decideix externalitzar-ho– el 29 d'abril del 2010 –29 d'abril del 2010. La llicència d'obres: 22 de setembre del 2010. Inici de les obres: 19 d'octubre del 2010. Ho diu el secretari de l'ajuntament, eh?, això. L'altra data –el 29 d'abril– és la data que els dic, però és que és la que es publica i la que consta en el Registre de la Propietat.

El 19 de desembre del 2008, que és el dia que els he dit abans que em van nomenar director d'aquesta fundació, aquell dia vam presentar..., o sigui, després d'això –19 de desembre, a dos quarts de deu del dematí, era–, el punt sisè de l'ordre del dia era: «Per part del director Xavier Solà, es presenten els objectius del 2009», d'acord? I allò, rebuscant aquestes coses –en l'acta no hi figuren, són annexos o no sé què–, diu: «Objectius de la Fundació Privada d'Habitatge Públic de Catalu-

nya, any 2009. Objectius generals. U: donar a conèixer la fundació i el seu objectiu.» La fundació s'havia constituït el juny del 2008, però com que al primer moment es va posar Fundació Municipal d'Habitatge Públic de Catalunya, el registre de fundacions va dir que el «municipal» no s'hi podia posar. Per tant, es va haver de fer una esmena, i es va dir Fundació Privada d'Habitatge Públic de Catalunya.

Aquesta fundació havia estat creada pel Comitè Executiu de l'ACM el juny del 2008, en el qual l'alcalde de Vic era vicepresident –l'actual alcalde de Vic, Josep Maria Vila d'Abadal era vicepresident. I es va aprovar aquesta comissió. I allà, en aquest comitè executiu, es va explicar el projecte. A més a més, es van nomenar, en aquell mateix comitè executiu, com a patrons, el president de l'ACM, l'alcalde de Figueres, l'alcalde de Tortosa, l'alcalde de Maspujols, l'alcalde de Berga i –me'n descuido poder algun– l'alcalde de Talamanca –això ho dic de memòria. Tinc aquí els estatuts, eh? D'acord? Per tant, vull dir, l'alcalde ho coneixia perfectament.

D'acord. «Objectius generals. Donar a conèixer la fundació i els seus objectius: cicles de xerrades, de presentació als ajuntaments mitjançant els consells comarcals; participació en màsters de dret local de la Fundació d'Alts Estudis d'Electes; presentació de la Federació de Cooperatives d'Habitatges Socials; presentar-se a les empreses especialitzades en el lloguer.»

Punt 2: «Establir col·laboració amb la Secretaria d'Habitatge de la Generalitat de Catalunya; proposar a la Secretaria d'Habitatge que ocupi una plaça al patronat, o que la senyora Trilla el nomeni si el Govern no vol entrar al patronat de les fundacions» –perquè en aquell moment el Govern deia que no volia entrar en els patronats, etcètera, tot i que hi havia unes places reservades– «establir un acord de col·laboració per a les qualificacions dels habitatges i per coordinar les polítiques d'habitatge als municipis mitjans i petits.»

Tres: «Iniciar les negociacions amb l'Incasòl per a aquells sòls d'habitatges en municipis mitjans i petits» –l'Incasòl tenia una mica d'accés, a més, en alguns municipis amb què podíem col·laborar, i de fet vam negociar-hi molt– «establir un conveni per adquirir els sòls parats en municipis de titularitat de l'Incasòl, i establir la col·laboració de la fundació amb les àrees residencials estratègiques» –les ARE, eh?

Quatre: «Indagar les ajudes al *Plan de vivienda del ministerio*; presentar la fundació a la *directora general de Arquitectura y Políticas de Vivienda, señora Anunciación Romero González.*»

Cinc: «Constituir una societat gestora per al desenvolupament dels projectes; a, constituir una societat limitada a 3.000 euros per desenvolupar la gestió dels sòls i dels habitatges; b, sol·licitar-ne el nom i dur a terme la seva posada en funcionament.»

Sis: «Obrir perspectives per a la construcció d'una societat dedicada al lloguer social; a, analitzar el sistema creat a Sabadell amb Cevasa» –si volen els ho explico, diguem-ne, després, que el vaig haver d'estudiar– «analitzar altres sistemes municipals; proposar una possible solució a la fundació per donar sortida al

lloguer. Projectes concrets. Vic: establir col·laboració amb l'Ajuntament de Vic per desenvolupar un projecte d'habitatges; vetllar per la qualitat del projecte arquitectònic; definir el segment de venda d'acord amb l'alcalde de Vic. Tona: analitzar les necessitats d'habitatge social; analitzar la viabilitat de l'operació» –tenfem un terreny ofert– «i preveure la possibilitat de sumar altres promocions a la comarca» –Vic, Santa Eugènia, etcètera.

Això era a Barcelona, 19 de desembre de 2008. Això eren els objectius de la fundació. L'abril del 2009 vam constituir una societat. Qui la vam constituir, la societat? El secretari de la fundació, el Salvador Cuadreny; el director de la fundació, Xavier Solà i Cabanas –Francesc, de nom oficial–, i l'apoderat general de la fundació, Josep Maria Matas. Aquests tres vam constituir aquesta societat. A mesura que vam començar a treballar i vam anar avançant, aquí volíem... Això és una societat gestora. I les coses vostès les poden veure pel revés, o pel dret. Perquè l'habitatge social surti... L'habitatge social no té beneficis –no té beneficis ni en la construcció. Si algú els sap trobar, diguem-ne, doncs, sé que l'ACM el contractarà, perquè ara no tenen ningú que els porti la fundació, eh? Per tant, potser els contractaran, si en saben tant. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ja? *(Veus de fons.)* Ah!

Aleshores, precisament per acotar que l'habitatge surti, has de tenir dues coses molt presents –molt presents. Primer, que el cost de repercussió del sòl sigui just un residual que no es mogui més enllà d'un 20 per cent –bàsicament, hauria de moure's un 15 per cent–, i que tota la gestió –que és tot el *business plan*, la redacció de tota l'estructura a qui es ven, com es ven, amb què es fa, el sistema de promoció–, tot el sistema de gestió que fa la gestora –de buscar els terrenys, d'analitzar la viabilitat del projecte–, tot això no superi el 15 per cent. Clar, si vostès consideren –que aquesta és una de les confusions permanents en aquest cas– que tot el que es factura són beneficis, *malo –malo*. Diu: «No, és que facturaven tant; tot beneficis.» Ja els agradaria, a molts empresaris, que tota la facturació fossin beneficis. Però no és així, eh?

Per tant, hi havia tot un seguit de feines que s'havien de fer. I, per tant, aquestes feines les fèiem amb una societat gestora. Per què, una societat gestora? Perquè és molt més àgil en el trànsit que una fundació. I, a més a més, separàvem dues coses. Perquè qui rebia els sòls era la fundació –era la fundació. I, per tant, qui assumia, diguem-ne, la titularitat dels sòls per construir els habitatges era la fundació. Qui contractava l'empresa constructora per fer els pisos era la fundació –era la fundació, que contractava. No contractava aquesta gestora i... No, no, això és una gestora.

Al cap d'uns mesos, vam veure que aquesta gestora no calia que fos de titularitat de la fundació. I va haver-hi un canvi –que segurament vostès coneixen bé, també– de fundacions, en què es va dir que els secretaris de fundacions havien de ser patrons, en aquell moment. Per tant, el senyor Cuadreny va deixar de ser secretari. Ell era especialista en aquest tema, perquè havia portat altres cooperatives d'habitatge. I, per tant, vam decidir d'externalitzar el servei i, per tant, vendre'ns...

la fundació va decidir vendre's la societat. Amb el mateix nominal, eh? –amb el mateix nominal–: 3.000 euros. Amb el mateix nominal; per tant, aquí no hi ha benefici.

I si miren el registre –i no ho han pogut dir en cap moment–, no hi ha hagut repartiment de dividendes. L'atribució de diners als socis es fa mitjançant els dividendes. No es fa perquè així, mira, per insaculació, sinó que es fa a través dels dividendes. I tot això no hi és –no hi és. No hi ha cap –cap, cap, cap– atribució de diners.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Xavier Solà. Tal com diu el Reglament, ara els diputats poden preguntar i demanar aclariments puntuals a les respostes donades. Per tant, si els sembla bé, faríem un torn de quatre minuts.

Té la paraula, per iniciar aquest torn, la senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Sí, gràcies, president. La veritat que, després d'aquesta segona intervenció, jo crec que no ens ha aclarit les preguntes molt concretes que li hem fet. Però, a més a més, és que ens sembla que ens crea, encara, alguns dubtes més.

Abans d'entrar-hi, per això, tampoc no entraré en les provocacions del senyor Turull. Ens ha sorprès veure'l aquest matí aquí, quan tots els que hem intervingut hem estat els portaveus d'aquesta comissió. I ara entenem que ha vingut a provocar.

Però només li diré dues coses. Vostè diu que nosaltres ens qüestionem sobre la seva activitat privada. I no és així, no és el cas. El que fem és..., una activitat privada que està barrejada amb una activitat pública, coincidint en el temps i en tota una sèrie de preses de decisions. No ens interessa, l'activitat privada; només quan veiem que pot estar barrejada amb la seva activitat pública, perquè a més a més coincideix en el temps i coincideix amb algunes preses de decisions.

I a més a més, tant el senyor Turull com vostè mateix ens parlen de l'Associació Catalana de Municipis com d'una entitat privada, però és una entitat privada d'interès públic, i entre altres coses, finançada exclusivament, íntegrament, per diners públics. I, per tant, el que estem aquí és defensant la claredat, la responsabilitat en la gestió dels diners públics.

I és veritat que –i ho he dit al començament– lamentem aquesta situació, però és que no estem aquí fent de jutges, ni jutgem, doncs, quina era la seva activitat privada abans d'assumir l'actual responsabilitat com a secretari general, sinó que el que volem –i jo crec que és d'agrair– és aclarir alguns fets que poden entorbellir d'alguna manera o que poden crear alguna ombra en la seva responsabilitat actual. I jo crec que això és en benefici del càrrec de secretari general i en

benefici de la política en general; ho dic per algunes qüestions que han sortit.

La veritat és que nosaltres no hem qüestionat en cap moment la necessitat de fer un catàleg –en cap moment hem qüestionat aquesta necessitat de fer el catàleg. El que sí que hem fet és una sèrie de preguntes per aclarir-ho: si es va fer o no es va fer un concurs públic per fer aquest càrrec; quan s'havien començat a fer els treballs; per què s'acaben el 29 de desembre del 2009 quan entrega vostè les seixanta-cinc factures, etcètera. A més a més, ens ha provocat també una mica de dubte, en el sentit de..., al preguntar-li sobre aquesta empresa que compra quinze dies abans, ens parla que ha estat per qüestions fiscals –per qüestions fiscals. Què vol dir? Per a pagaments a hisenda perquè és una empresa? No ens ha... Ni tampoc no sé si hi hem d'entrar, però sí que ens ha creat, d'alguna manera, alguns dubtes més.

També, clar, ens ha parlat que, a part del contracte de serveis que té amb l'Associació Catalana de Municipis, cobrava o facturava per altres tipus de feines. O sigui, té un contracte que és de serveis, que a més a més té la categoria de cap dels serveis jurídics –una mica ja estrany, però bé–, i a més a més cobra per altres feines, a banda d'aquest contracte que té amb l'Associació Catalana de Municipis; dubtes que ens ha creat de la seva mateixa explicació.

O, per exemple, parlant de la qüestió dels pisos de Vic... –a nosaltres perquè no ens toca, hi insisteixo, fer de jutges; sí l'anàlisi, des d'un punt de vista polític–, el tema de les compatibilitats en els càrrecs: de regidor d'urbanisme, de director de la fundació, d'accionista d'aquesta empresa que vostè mateix ha dit que és una empresa privada..., que va en relació amb els càrrecs..., és una empresa privada –és una empresa privada. Per què no es fa un concurs per gestionar els pisos?

Però més enllà..., i acabo –suposo que no tenim cap altra intervenció després– ja amb la darrera reflexió. Ho he dit al llarg de tota la meua intervenció: no hem vingut ni ha jutjar ni a dir si és legal o és il·legal; no ens correspon a nosaltres, a més a més. Com hem dit, la responsabilitat política i la responsabilitat pública s'arrossegueu al llarg de tota una carrera política, i és per això que creiem que un alt càrrec de la Generalitat no ha d'estar sota sospita; ha de tenir tota la seva credibilitat, ha de poder treballar des de la confiança que dipositen en ell els ciutadans, el sector de la cultura, el mateix conseller i els mateixos grups parlamentaris. I creiem –creiem– que, senyor Solà, avui vostè està qüestionat, perquè no ens ha respost, no ens ha aclarit totes aquestes qüestions.

Per tant, considerem que hi ha suficients raons perquè vostè mateix presenti la seva dimissió. I ho ha de fer en defensa de l'ètica, de la credibilitat de la política. Que reconegui que potser no tot es va fer bé, almenys des del punt de vista ètic, des del punt de vista polític. Però a més a més creiem que si vostè no ho fa, si vostè no presenta la seva dimissió, el seu conseller l'ha de cessar.

El conseller Mascarell en seu parlamentària va defensar que «la política no ha de buscar beneficis perso-

nals» –i ho llegeixo literalment de la seva transcripció. I sincerament ho lamentem. I ho lamentem molt, sincerament. Però veiem una utilització de la política, o dels càrrecs públics barrejats amb activitats privades; aquesta utilització per a altres fins que no els del servei públic.

Llegeixo també –i em sap greu, perquè el conseller ha marxat–, un article que va fer al diari *Avui*, el 8 de novembre del 2009. Un article que diu..., que es titula «Dret a la confiança», i diu: «El fonament de tota comunitat és la confiança, perquè sense confiança en els polítics és impossible construir un país que valgui la pena. Aquesta és la responsabilitat dels dirigents: generar-la, però sobretot lluitar-la.» Per tant creiem –i ho lamentem– que si vostè no dimiteix, el conseller, si és fidel a les seves paraules, l'haurà de cessar.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula la senyora Àlicia Alegret, en nom del Partit Popular.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Només per algunes intervencions que hi han hagut. Recordar que aquesta compareixença va ser votada per unanimitat; també dels seus diputats, senyor Turull, que van votar a favor d'aquesta compareixença. I a vegades justificar allò que és injustificable només passa pels atacs als altres. I això és el que avui ha fet. I amb aquesta defensa, cregui'm, senyor Solà, que li han fet un flac favor a la seva compareixença.

Com que els fets han sortit publicats abans del..., i van ser abans del gener del 2011, què ens demanen?, que mireu en una altra banda? No podem ni tan sols qüestionar-ho, demanar explicacions? L'única justificació de Convergència ha sigut que el tripartit era pitjor. I miri, potser sí que era pitjor, però ja han tingut el seu càstig electoral. I ara són vostès, el seu Govern, els que han de demostrar no només que ho saben fer millor, sinó, a més, que són honestos i que no utilitzen cap càrrec per enriquir-se, ni ara ni abans. I si algú ho ha fet, s'hauria de poder justificar.

I pel que ha dit el senyor Strubell de la Comissió d'Afers Institucionals, només li demano que siguem curiosos amb les afirmacions. A la Comissió d'Afers Institucionals no hi ha sol·licitud de compareixença pendent de votar perquè no s'ha inclòs en l'ordre del dia, i això ho decideix la Mesa de la comissió. I el Partit Popular no té cap representant en aquesta Mesa. I nosaltres, si això en algun moment s'inclou en l'ordre del dia, li asseguro que també votarem a favor de la compareixença del senyor Buch.

Dit això, senyor Solà, de la seva segona intervenció..., em passa una mica com el que li deia la portaveu socialista: no ha acabat de respondre. I sí que en certs moments ha semblat una dosi de victimisme, o que vostè deixa entreveure que això és una caça de bruixes. I no s'equivocui. Vostè creu que a nosaltres ens agrada fer

aquesta compareixença? Creu que ens agrada haver-li de preguntar per coses que no tenen res a veure amb cultura ni amb aquest Govern, sinó d'èpoques anteriors?

A nosaltres, li garanteixo que no ens agrada, i gens. I més seguir amb el tema i que cada setmana surtin noves informacions; entre altres coses perquè, com li deia abans, no només afecta la seva credibilitat sinó la de tots plegats. I en aquests moments no ha negat res; no ha negat les facturacions, siguin o no beneficioses, hagi tingut o no beneficis. I, en tot cas, algú que defensa que la feina es fa perquè s'ha de cobrar un sou i que el dret a cobrar una nòmina i un sou... No ens faci creure ara que vostè feia factures per perdre diners, perquè això tampoc ens ho creiem.

No ha negat ser art i part, i nosaltres li volem dir que tenim dret a saber. No qüestionem la seva professionalitat. Ni el qüestionem a vostè com a advocat. Ni tan sols qüestionem la seva legalitat en tot el procés. El que sí qüestionem és l'enriquiment que vostè va tenir arran de compatibilitzar càrrecs públics amb activitat privada. Legal? Ja es veurà. Potser és legal, però creiem que, en tot cas, alguna cosa que no s'entén, que no s'explica i que costa de justificar vol dir que no s'ha fet amb la cura deguda. I, en tot cas, ho hauria pogut explicar en el seu moment, amb llums i taquígrafs. I ara, explicat tot de cop, és el que ens costa d'entendre.

I un apunt: no hi havia cap altre advocat a tot Catalunya que hagués pogut fer la feina que vostè encomanava al seu despatx i que no tingués problemes de compatibilitat amb els càrrecs públics que exercia en el seu moment? ¿Era vostè l'únic advocat de tot Catalunya capacitat per fer aquests treballs? Bé, ho deixem aquí.

Nosaltres creiem que s'haurien de sotmetre a una revisió completa, per part de la Sindicatura de Comptes o de l'Oficina Antifrau, aquests expedients; amb el màxim respecte –també li ho dic– a la presumpció d'innocència i sense judicis paral·lels.

Ha sortit publicat aquests dies –per tant, li demanem també que si no és veritat ho desmenteixi–, que els responsables dels seixanta-cinc catàlegs admeten que mai van externalitzar res a cap empresa i que ells eren els que entregaven el material quan estava acabat; que totes les factures eren pel mateix import, malgrat les evidents diferències entre elles i, per tant, les diferències entre catàlegs.

I, a més, també ha sortit publicat –i sí, m'agradaria que ho pogués respondre– que l'import del cost final dels treballs dels catàlegs en aquells municipis de poques masies, en alguns casos eren de 600 euros, i que vostè igualment havia emès una factura que multiplica per cinc aquesta quantitat. I quan li pregunten per això, respon que poden dir que és un advocat car. Un advocat car amb diner públic, afegiria jo. I permeti'm que li digui que frivoltzar amb factures emeses amb diner públic també té riscos i responsabilitats polítiques. I crec que d'això és del que avui va aquesta compareixença, i no de fiscalitzar la seva activitat professional.

El diner exigeix, i més el diner públic ho exigeix, un mínim de prevenció de conflicte d'interessos... –pre-

venció de conflicte d'interessos–, més el desconeixement que hi havia en les declaracions d'incompatibilitats, que no han sortit publicades, de la seva activitat privada i que sembla que ni companys seus de consistori les coneixien.

Hem sentit a parlar d'ètica, hem sentit a parlar de codis de bon govern, però deixi'm que li digui que avui hem trobat a faltar un cert exercici d'humilitat. Perquè l'honestat, la credibilitat, la transparència, s'ha de, també, tenir amb certa dosi d'humilitat. Perquè no ens fa cap gràcia aquesta compareixença –cap ni una; cregui'm que no ens en fa cap ni una–, ni haver de qüestionar actuacions, que segons vostès són totalment legals, però que omplen pàgines i pàgines de diaris i que ajuden al descrèdit de la classe política.

Per responsabilitat, per dignificar avui no només la seva actuació sinó la de tots els polítics en general, crec que avui, amb la seva compareixença, li ho ha posat una mica més difícil al conseller de Cultura, i que aquesta no és la imatge que nosaltres voldríem del secretari general de Cultura.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula, en nom d'Iniciativa, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor Solà, vostè ha fet referència a la pressió que ha patit durant aquest mes, i ho puc entendre. Sap la pressió que han viscut també altres càrrecs públics, i la pressió que, de fet, pateix qualsevol persona amb responsabilitat pública? D'això el senyor Turull també li'n pot donar detalls, perquè també altres persones han estat altres moments en l'ull de l'huracà –no en aquest diari que diu vostè que no llegeix, en un altre–, precisament també han patit pressions, assetjament, fins i tot també investigació dels seus fills. Jo li recomano, senyor Solà, que si tot això que ens diu és cert, i tot això és veritat, ho denunciï, perquè tampoc poden passar aquestes coses sense cap mena de reprovació. Vagi i denunciï-ho. Si tot el que ens explica és veritat i l'han assetjat i l'han investigat, i li han, fins i tot, fet xantatge, denunciï-ho perquè tot això no ho podem permetre.

Però sap què passa? Que tampoc no ajuda que vostè vingui –després d'un mes d'intentar que doni explicacions al Parlament– i ens faci les explicacions que ens ha donat. Perquè hi coincidim tots els grups, excepte el de Convergència i Unió, a dir que tira pilotes fora i que no dona claredat ni explica en realitat allò que li hem preguntat.

La intervenció del senyor Turull –ho deia ara la senyora Alegret i jo hi coincideixo– no li ha fet cap favor a vostè. Ha vingut a dir: «Tu més, i posem el ventilador, i a veure si així escampem la sospita.» Doncs, com deia el senyor Strubell, això no ajuda ni a aquest Parlament ni a la política. Hauria ajudat l'admissió d'algunes de les coses que passen i, com ha fet en algun dels fets,

dir: «Sí, jo vaig muntar o comprar una empresa perquè així pagava menys impostos.» Ens pot agradar més o menys, però això dóna llum a la seva activitat i dóna llum a la seva activitat com a professional i també a la seva activitat com a càrrec públic.

El que fem avui en aquest Parlament és una sessió de control, és una d'aquestes feines que té el Parlament, per poc que ens agradi i per molt que ens agradés en aquesta comissió poder parlar ara de qüestions de cultura, i per molt que el Grup de Convergència, malgrat votar-hi finalment, ens ho hagi posat complicat.

Ens hauria agradat que vostè ens digués que no és veritat tot això que s'ha publicat, o que ens hi posés més llum, li deia. Cert, hi ha un informe de l'Ajuntament de Vic que no parla d'incompatibilitats. Com pot parlar d'incompatibilitats, si l'Ajuntament de Vic no sabia que vostè era el director de la fundació de l'ACM, si no té tota la informació, si l'ajuntament no sabia que vostè era copropietari d'una empresa que va acabar gestionant els pisos que vostè va promoure des d'aquesta fundació? Si no tenen tota la informació, no poden fer un informe que digui..., o que finalment sigui veraç.

Perquè vostè diu: «Perquè l'habitatge surti vam fer una empresa», i per tant ha explicat la constitució d'aquesta empresa per gestionar els pisos de Vic. Però és que finalment l'habitatge no va sortir, i finalment aquesta empresa tampoc va poder-los gestionar perquè vostès van acabar contractant-ne una altra. Cert, d'aquests 200.000 euros que va rebre aquesta empresa, no tot deu ser benefici; però no ho sabem tampoc, quina part en va ser benefici. I a més a més, de diner públic.

El cert, senyor Solà, és que de l'avaluació de tots aquests fets, que certament són previs a la seva entrada en el Govern, el que sí que podem deduir és que vostè ha fet negocis molt lucratius com a advocat –i d'això, escolti, felicitats, res a dir–, però que en gran mesura els ha pogut fer per les seves responsabilitats públiques, perquè en el mateix temps vostè compaginava la seva activitat privada amb una activitat pública en la qual tenia capacitat de decidir sobre, després, els beneficis que tindria en l'activitat privada. I això és més que reprovable. I això ens fa sospitar també que, com que ho troba legal, pugui continuar-ho fent o fer-ho després en altres responsabilitats que tingui, com per exemple la de secretari general del Govern.

Tampoc hem aclarit si vostè, com a secretari general del Govern, com a alt càrrec, ha acabat declarant totes aquestes activitats i patrimoni, fins i tot el que no té registrat, quan fa la declaració de béns per prendre possessió de secretari general. I és evident que en això la llei l'obliga.

Acabo, president. Només tres apunts. Un: ¿no se n'adona, senyor Solà, del mal que ha fet, no la seva activitat i la seva indiferència, sobre el que pugui causar la seva activitat a la mateixa ACM, avui pressionada per l'Ajuntament de Barcelona, per l'Ajuntament de Vic, ahir per la seva pròpia junta aprovant mesures de transparència, i pel meu grup parlamentari però també d'altres, perquè els comptes de l'ACM vagin a la Sindicatura de Comptes, més enllà de la fiscalia, on ja hi són? No se n'adona, vostè, que tant parla del món municipal i que ens diu

que se l'estima, del mal que ha fet també a aquesta associació?

Ja li dic que el meu grup parlamentari continua veient imprescindible que la Sindicatura de Comptes o una auditoria externa miri amb tota claredat els comptes de l'ACM, precisament per treure tota la sospita de l'actual organització. I per això també hem demanat –i voldrem que es voti a la Comissió d'Afers Institucionals– la presència, la compareixença de l'actual president i de l'actual vicepresidenta, que és, en part, també qui finança l'ACM.

I dues qüestions darreres. La primera, si pensa tornar part del que ha cobrat per les seves activitats professionals, donat el que ha anat sentint de tots els grups parlamentaris. En aquesta mateixa sala vam tenir compareixences, en el cas Palau, que van fer, per exemple, reaccionar i rectificar a la fundació de Convergència Democràtica. Després que se sabés que havien cobrat factures i que havien cobrat subvencions de la fundació del Palau, Convergència Democràtica –qüestió que crec que és positiva– va dir que tornaria l'import d'aquelles factures perquè, malgrat que era legal, considerava que no tocava i que no era bo que hagués cobrat aquelles factures. Pensa fer vostè el mateix, després del que la majoria dels grups d'aquest Parlament li diem i del que hem estat explicant?

Perquè el més greu de tot, senyor Solà, és que ni vostè, ni pel que sembla el mateix conseller o els representants del Govern, no vegin ni incompatibilitat, ni conflicte d'interessos, ni sobretot perjudici del bé públic en la compatibilitat de les seves activitats i en el que vostè ha fet. I és precisament aquesta manca de reconeixement del que ha fet el que al nostre entendre més l'inhabilita per al càrrec que vostè té en aquests moments i per continuar formant part del Govern de la Generalitat, per continuar tenint aquesta responsabilitat pública, que és tan important.

I si no és vostè qui ho veu i, per tant, qui decideix que no ha de continuar formant part del Govern i presenta la seva dimissió, creiem, senyor Solà, que és precisament el Govern i els qui l'han nomenat en el seu moment, els qui han de veure-ho i els qui han d'exigir-li que sigui vostè qui plegui.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara, en nom d'Esquerra Republicana, la paraula el senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Si em pot girar el temps per poder-me'l administrar de forma correcta, li ho agrairé.

Jo la veritat és que mentre vostè anava parlant li anava fent, en un moment molt puntual, gesticulació, perquè jo crec que vostè ens ha generat –i em sap greu comentar-li-ho, perquè voldria no haver hagut de fer aquesta segona intervenció– més dubtes que pas respostes. I bona part dels dubtes els intentaré plantejar

en una segona intervenció, perquè, ho repeteixo, nosaltres tenim la vocació que el Govern actuï amb la màxima transparència i que d'aquí en puguem sortir amb un missatge de credibilitat respecte a una persona que té un alt càrrec en la gestió de l'activitat cultural al nostre país. Li plantejo les preguntes o li reitero les preguntes que li he fet en la primera intervenció.

Vostè ens comenta que la proposta de facturar a través d'aquesta via, diguem-ne, tan anòmala, en una sola data i a través de moltes factures, això és proposta de l'ACM. Per quin motiu? Si això no és proposta seva, si no és proposta del seu assessor, per quin motiu l'ACM decideix, en un sol dia, facturar allò que representa pràcticament el 10 per cent del seu pressupost, cosa que sembla, *a priori*, bastant inversemblant. Perquè resulta que, si bé alguns ajuntaments, o bona part dels ajuntaments, ja havien cobrat per cada catàleg, per què resulta que l'objectiu és fer-ho precisament en una sola data, o sigui, concentrar tots aquests pagaments, tots aquests serveis, tots aquests informes, aquesta assessoria que vostè havia fet al llarg de diferents mesos, per què, això, acumular-ho en un sol dia?

Com s'explica també la similitud de conceptes i l'exactitud d'importants amb les factures emeses l'any abans, justament, pel cosí del senyor Josep Maria Matas? Una coincidència. Com s'explica també la coincidència d'aquestes factures amb una xifra inferior –en molts casos pràcticament al límit d'aquests 3.000 euros que muntava– que establia aquest reial decret, que pràcticament s'aprova en les mateixes dates i que es fa –i el tinc aquí– expressament per intentar evitar el frau fiscal? És una forma que té l'ACM, o vostè –segons vostè és l'ACM–, d'intentar eludir la fiscalitat?

Per què resulta que compra una empresa inactiva per refacturar aquests diners? Vostè ens diu que això li ho recomana el seu assessor fiscal. Però per quin motiu? Per quin motiu el seu assessor fiscal li diu que vostè..., que la millor via per intentar fer efectiu aquest pagament és a través d'una empresa inactiva.

I ho reitero –i em sembla especialment important–: és casualitat que vostè, poques setmanes després de rebre aquests diners, faci efectiu el pagament en metàl·lic d'un pis a Cadaqués, que resulta que a hores d'ara –almenys que ho sapiguem– no està registrat en el Registre de la Propietat? I em sembla especialment rellevant i li ho torno a reiterar –i em sembla que és una pregunta que si convé la hi tornaré a fer no sé quantes vegades–: vostè, en aquest moment, en aplicació del que és la Llei 13/2005, de règim d'incompatibilitats, ha declarat aquest pis, tal com en té responsabilitat? Ho dic perquè tots els diputats i diputades tenim l'obligació, lògicament, de posar al dia el que són les nostres propietats, i voldria saber si vostè, com a màxim responsable, també ho ha fet. Això en el que fa referència al tema del catàleg de masies.

En el tema de promoció de pisos, també hi han preguntes que ens ha deixat en l'aire i que m'agradaria, doncs, que ens intentés respondre en la segona intervenció. L'ajuntament coneixia la seva vinculació amb aquesta empresa Procomú? Perquè, ho reitero, tinc aquí una nota de premsa, en la qual l'alcalde manifesta de forma

pública que no en tenia coneixement. I ens sembla especialment rellevant que vostè, que ocupava un càrrec a l'Administració local, donés coneixement a la màxima autoritat del seu municipi i, en definitiva, que en tinguessin coneixement la resta de responsables, perquè, si no, sí que hauríem d'acabar deduïnt, doncs, que aquí s'ocultava informació.

Per què es fan dos contractes amb dues empreses alhora? Per què s'utilitza Procomú i per què s'utilitza Minamb? Per què no es fa concurs? O sigui, és una via, aquesta d'intentar eludir un concurs, tal com en principi seria normal de fer? Per quins conceptes es paguen realment? Parlem de quantitats molt elevades, ho repeteixo, per uns pisos que al final no s'acaben fent: 250.000 euros. Per quins conceptes es paguen realment? I per què es paga a dues empreses quan resulta que això, vist des de qualsevol perspectiva, significa una molt mala gestió del que són els diners públics.

En definitiva, nosaltres volem que ens donin resposta. I el que volem, sobretot, és que vostè generi confiança. Perquè, ho reitero, en aquests moments en què bona part de les administracions..., i començant pel Govern de la Generalitat, que està aplicant retallades i està obligant a esforços importants els treballadors i treballadores de l'Administració, està obligant també a esforços i a restriccions que afecten el conjunt de la ciutadania, és més pertinent que mai, més obligatori que mai que traslladem –i sobretot aquelles persones que tenen una responsabilitat de gestió– un missatge de confiança al conjunt de la ciutadania. Nosaltres volem que vostè, ho reitero, traslladi aquest missatge al conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Pere Bosch. Té ara la paraula, en nom de Solidaritat, el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyor president. A veure, en les seves respostes, senyor Solà, hem après quantes notes té *El cant dels ocells*, hem après el preu d'un menú del dia, hem sabut coses del veí de baix, hem sabut coses de la carretera de Calaf a Jorba, hem sabut coses dels mecànics i els cargols, però les respostes no han estat convinctes, i aquesta comissió demana contundència, demana respostes clares; necessitem confiar en vostè, i vostè, de moment, no ho està aconseguint.

Hem après coses sobre el gran esforç que va fer de cara a les normatives i els criteris de cara als masos, hem après coses sobre el tema de les assegurances...; però, en definitiva, el que no hem sabut, el que no hem sabut veure en les seves respostes és el tema de les incompatibilitats que les seves activitats tenen.

Nosaltres veiem activitats deixatades –per fer servir un adjectiu ben osonenc– entre el món privat i el públic. I pensem que les seves respostes respecte al temps de constitució de la societat, són poc convinctes. No hem acabat d'entendre el tema del pis de Cadaqués i la seva

falta de presència en el Registre de la Propietat. Sincerament, no ho hem entès.

Tampoc ens ha agradat algun aspecte... –i penso que és necessari comentar-ho, i coincidim amb la diputada Camats que la intervenció del diputat Turull no li ha fet cap favor –, no entenem que aquí es parli de maccarthisme, i de maccarthisme pur. Aquí s'investiguen unes activitats privades –d'acord, i les activitats privades, en teoria, són del món privat–, però de les persones públiques no existeix aquesta privacitat; és a dir, existeix un dret del món polític a repassar els currículums, i crec que aquest és un dret que és inalienable. Aquí no hi ha cap exercici per embrutar la política, senyor Turull. Aquí s'està, simplement, repassant fets d'incompatibilitats i que penso que tenim tot el dret de demanar; com tenim dret de demanar actuacions públiques del síndic de comptes en tots els camps avui parlats.

Per tant, creiem que és trist que aquesta comissió hagi tingut la tendència a convertir-se en una batalla del «i tu més», i pensem que la lliçó final d'aquestes sessions ha de ser el fet que..., els principis per a la millora del món de la política en general, una consideració sobre el tema dels informes, una consideració sobre la falta de transparència; una falta d'incompatibilitat, que si bé no transgredeix el món legal..., i, en tot cas, és el món legal i la fiscalia la que hi ha d'intervenir, si és que és així.

I pensem que tota la classe política, tota –i ens hi incloem nosaltres mateixos, Solidaritat–, hem de partir d'una nova manera de fer política, que aparti aquests costums que la població, que l'opinió pública penso que veu amb tota justícia com un gran mal del nostre temps.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula el senyor Jordi Turull, en nom de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, president. Senyor Solà, sàpiga que la meva intervenció no es fa ni amb voluntat d'ajudar ni de no ajudar, la meva intervenció es fa amb voluntat d'intentar posar de manifest quina és l'opinió del grup parlamentari respecte al que ha estat aquesta sessió.

Em sembla que ja li ho he dit abans, quan hi ha hagut la mitja part; dic: «Ara vostè explicarà tot..., tot el que pot explicar, i llavors li diran: "no ens ha contestat, no ens ha dit re, ens ha aixecat més dubtes, etcètera"», i com que allò de la dimissió ja ho portaven apuntat, perquè, de fet ja, la intervenció..., eren igual les seves explicacions, la petició de dimissió ja estava transcrita, passada amb un paper a l'ordinador, ja tenen el titular; ja venien amb això, eren igual les seves explicacions. Si tot això que jo posava en relleu del que està passant en aquest Parlament d'un temps cap aquí és la mateixa seqüència, absolutament, de sempre, no?

Nosaltres, què demanem? Nosaltres demanem coherència. És a dir, nosaltres el que no farem –i ho poso aquí de manifest i actuarem en conseqüència– és dir, per a activitats o coses que ara puguin sortir al diari

d'activitats anteriors en la vida privada, amb entitats privades, d'algun càrrec públic... –digui's diputat del Parlament de Catalunya, digui's exconsellers, digui's el que sigui –, no ho farem –no ho farem.

També vam dir que nosaltres no ens dedicariem a investigar l'oposició, com va passar en aquest Parlament; i no ho farem, tinguin-ne la tranquil·litat. Ara, jo els demano que vostès siguin coherents. Si fan aquest allegat a la transparència, a la credibilitat, qualsevol notícia que surti al diari que afecti una persona pública, el fan venir aquí; ja sigui per dubtar de la compatibilitat de la seva feina, ja sigui per saber com s'ha pagat aquesta casa que val tants diners que amb els sous públics no acaba de sortir, ja sigui per totes aquestes coses, jo els demano que demanin la compareixença, que vinguin aquí –que vinguin aquí. Els demano coherència –els demano coherència. Nosaltres no ho farem, ja els ho dic. Per tant, jo no vinc aquí a ajudar o a no ajudar el senyor Solà, sinó que vinc aquí a posar de manifest quina és la participació del nostre grup. I l'únic que demanem és que hi hagi aquest exercici de coherència, no?

I ens sap greu això, ens sap greu aquesta dinàmica d'allò tan..., ja ho he dit diverses vegades, però és que és així. Fixi-s'hi, això ha anat així, aquella mentalitat tan marxista, no? –de Groucho Marx, eh?–: «Li garantim un judici com cal i després l'afusellarem.» És a dir, aquí vénen, suposadament..., fixi-s'hi, ells segurament no han estat a l'Escolania de Montserrat, però es veu amb un to d'escolà, de dir: «Senyor Solà, si el que volem és ajudar-lo –si el que volem és ajudar-lo–, volem reforçar la seva credibilitat, volem reforçar...», i tiren palades i palades d'insinuacions i..., etcètera; és a dir, amb una autoexigència que no té massa precedents. Hi insisteixo: d'una activitat, d'una feina privada, com a advocat en una entitat privada. Perquè el 90 per cent de les intervencions han anat per aquí.

Per tant, nosaltres només els demanem coherència. Que ens sabria greu, perquè jo crec que –hi insisteixo– actuacions com les d'avui en aquesta Comissió de Cultura, que segur que es repetiran en altres comissions perquè aquest tema anirà daixò, doncs, jo crec que no fan cap bé a la política.

Senyor Strubell, té tota la raó, però l'exigència comença per un mateix. Jo no sé si ens hem de remuntar a activitats privades de fa no se quants anys, de qualsevol gent, de qualsevol persona que estigui en un càrrec públic; és en l'exercici del càrrec públic que hem de fiscalitzar l'actuació del Govern. Nosaltres almenys actuarem aquí.

Nosaltres, senyor Solà, li agraïm les seves explicacions, tot i que entenem que..., ha quedat palès que no li han pogut fer ni un retret, vostè que sembla que és una persona que segons alguns no té credibilitat, que la seva honestat en la gestió en l'exercici del càrrec públic pot estar en dubte, etcètera –perquè és el que s'ha vingut a fer avui aquí–, fixi-s'hi que no hi ha hagut cap retret –ni un retret– al que és la seva actuació com a secretari general del Departament de Cultura. Per tant, nosaltres el jutjarem, el fiscalitzarem políticament com a secretari general del Departament de

Cultura, que és el que entenem que correspon a aquest Parlament.

Per a la resta, em ratifico plenament en el que he dit en la meva intervenció anterior, i ens sap molt greu aquest tipus de dinàmiques que s'han encetat per part d'alguns partits. D'alguns no ens estranya, però d'alguns que es venen com a nous, com una nova manera de fer política, no crec que sigui la més encertada.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Turull. I ara, per respondre a les preguntes fetes, breument té la paraula el senyor Xavier Solà.

El secretari general del Departament de Cultura

Per qüestions fiscals... Prados. Per qüestions fiscals... –per pagaments, m'ha preguntat vostè–, miri, vaig fer..., o sigui... Els ho he explicat, eh? Em sembla que no ho dec haver fet bé perquè no m'han entès. Si no és que és cert que el que jo els digui no els importa i, per tant, ja vinguin amb el guió fet. Això és possible que sigui així, però almenys, diguem-ne, jo no desistiré d'anar-ho provant, no?

El meu fiscalista em va fer la simulació de si aquesta feina que jo vaig fer durant cinc anys l'hauria poguda periodificar... –periodificar vol dir pagar els impostos quan toquen–, la simulació, i pagava un 23 i escaig per cent, d'acord? Pagava un 23 per cent. Sense la periodificació pagava un 45 per cent, i amb el sistema de la societat vaig pagar un 30 per cent. Escolti'm, fiscalment hem de pagar el que és just. (*Veus de fons.*) No, ni més ni menys, el que és just –el que és just. I el just era això.

Però és que, a més a més, el sistema, els professionals el tenim..., i ens n'hem queixat molt sovint, d'això. Quan portes temes grossos, llargs..., recordo per exemple, anys enrere, que ja em va passar una cosa semblant amb una herència, que vam trigar set anys a identificar els noranta hereus d'una finca que valia més de 300 milions de pessetes del moment. Quan pots calcular la feina, diguem-ne, no és just –no és just– des del punt de vista fiscal.

Compatibilitat en el càrrec. Escolti'm, era compatible. Miri, a mi em sap molt greu, perquè jo no hi volia entrar; ja han vist que no he volgut entrar en el tema de Vic –han vist que no hi he volgut entrar–, perquè, primer, crec que el debat s'havia de situar a Vic; però, segon: mirin, era tan sabut que jo era això, el director de la fundació...; en el meu currículum de secretari general surt. Se'l devien llegir –bé, ben bé no perquè van pensar «aquest és un ximple». Però allà surt; surt que jo era el director d'aquesta fundació; surt en el meu currículum, eh? Però a Vic era tan conegut, el regidor responsable d'Habitatge ho sabia tan bé, que em va demanar feina perquè al seu despatx no tenia prou feina.

Ja sé que ara és molt fàcil el pim-pam-pum i negar-ho tot, etcètera. L'alcalde de Vic era membre del Comitè Executiu de l'ACM –membre del comitè executiu. Potser no escoltaven, no ho sé. (*Veus de fons.*) Jo no ho

crec, diguem-ne, això ho diu vostè; jo no he vist les declaracions, eh?, vull dir, no en tinc ni idea, però n'era membre. Però és que a més a més, en el Ple, l'únic que he trobat –l'únic–, diguem-ne..., bé, no «l'únic que he trobat», l'últim que he trobat, perquè és que al final ja dius daixò, eh?

O sigui, miri, aquí demanen un tema per a paralització. Els pisos es van paraitzar per voluntat de l'alcalde, perquè hi havia uns veïns que al principi van demanar que féssim els pisos; llavors, bé, com que no els venien al preu que volien, etcètera, d'acord?, intervén..., o sigui, una pregunta d'Iniciativa i de la CUP. Intervenien..., intervé el regidor d'Habitatge, el senyor Raurell. Aclareix que la participació de l'ajuntament en aquesta promoció no va més enllà de l'habitatge, pam-pam-pam, aclareix –era el regidor d'Habitatge en aquell moment; teníem un pacte Esquerra, PSC i CIU, d'acord?– i explica això. I llavors intervenció jo, que no em tocava teòricament, i diu: «El senyor Xavier Solà» –aquest sóc jo– «explica» –acta del ple, eh?, pàgina 74– «en primer lloc, que aquesta fundació està vinculada a l'Associació Catalana de Municipis, entitat a la qual va treballar durant uns anys, etcètera. Participa en el procés d'aquesta creació i que en l'actualitat dirigeix projectes.» Ho explico al Ple.

Però és que a més a més el *Nou 9* ho publica –el *Nou 9* ho publica. Ja sé que el dia que va sortir això publicat als diaris, al cap de dos o tres dies vaig dir a un periodista del *Nou 9*: «Escolta'm, tu te'n recordes, ho sabbies, que jo era el director d'aquesta fundació?» La resposta –si volen després també ens ho miren– és: «Noi, si ho sabia no me'n recordava.» El mateix periodista ho havia explicat. O sigui, no ho sé, escolti'm, jo no sé si hem de recomanar a la gent cues de pansa, però és que estava explicat en els diaris, en el Ple estava explicat.

L'informe de compatibilitat, senyora Prados, només és obligatori per als que demanen la compatibilitat, que són els que tenen la dedicació exclusiva –article 75... (*Veus de fons.*) Sí, en el municipi, sí senyors; a la Llei municipal, sí senyors. I si no, ho podem discutir des del punt de vista jurídic –article 75 de la Llei de bases de règim local. (*Veus de fons.*) No, no és veritat, no afecta les dedicacions parcials, excepte que siguin –ja ho he explicat abans– activitats en la mateixa Administració –excepte que siguin a la mateixa Administració– o en societats vinculants –escolti'm, eh?, perquè ho tinc explicat en aquest llibre que després li regalaré. Per tant, la compatibilitat era absoluta.

Els registres de béns meus, tant a Vic –que els vaig fer a Vic, tant quan entro com quan surto–, com al que he fet a la Generalitat, hi consta no només l'apartament de Cadaqués, hi consta la societat EiL Sau, hi consten els cotxes –el cotxe que tinc i el cotxe que té la meua dona també hi consten– i hi consten totes les propietats i els comptes corrents on tinc diners. Hi consta tot, perquè la llei... I si volen, no ho sé, si han de fer un escrit demanant-ho..., perquè això no sé qui ho custodia; a l'ajuntament ho custodia el secretari i em sembla que no és públic –al meu llibre diu que no és públic. Però estan fetes aquestes declaracions, o sigui, jo no he amagat res, els ho he explicat. Per què no està registrat? Escolti'm, per què no està registrat? Doncs, perquè no m'ha vagat anar a Roses; així de senzill: no

m'ha vagat anar al registre de Roses a portar-ho, i no he agafat algú. Potser en alguna hora hi hauré de posar algú, però no m'ha vagat; per això no està registrat.

Una altra cosa –al senyor Strubell– que també va sortir: l'informe dels 50.000 euros sobre el posicionament de la ciutat de Vic en cultura. En aquests dies –en aquests dies– a París –a París– hi ha una exposició sobre Josep Maria Sert, que l'alcalde de Vic va inaugurar amb tota solemnitat. Alguna cosa hi deu tenir la ciutat de Vic amb Sert, suposo; alguna cosa devien tenir els posicionaments estratègics de la ciutat de Vic des del punt de vista de cultura.

El dissabte al mercat del ram es va inaugurar la restauració del campanar de l'abat Oliba, construït de l'abat Oliba i, diguem-ne, es vol situar Vic com el centre referent del romànic. Alguna cosa hi deu tenir aquest estudi que vam fer. O no? Una altra cosa és que els responsables actuals de Cultura decideixin anar per una altra cosa i que prefereixin situar Vic com una ciutat castellera, per exemple. Que està molt bé, perquè els responsables polítics d'avui són diferents que no era jo. A mi em sembla molt bé. Jo com a ciutadà ja prendré les meves decisions, ara no sóc responsable polític. I, per tant, diu: «No, escolti'm, allò no ens va servir. Si ara fos no faríem l'Atlàntida, no construiríem el teatre.» Doncs, poder sí –poder sí–, tothom pot canviar en aquest sentit. I, per tant, no daixò.

Per què vaig facturar en un sol dia? –per què vaig facturar en un sol dia? Li ho he explicat abans i potser no s'ha entès, eh? La meva primera factura era una única factura, i una única factura es fa en un dia. Llavors em van dir: «No, la divideixes en seixanta-cinc.» La vaig fer el mateix dia. L'hauria pogut fer... Miri, si hagués volgut anar fent trampetes, diguem-ne, hauria pogut fer una part del 2009 i una part del 2010. Ho vaig fer tot del 2009.

No té res a veure amb el reial decret, perquè –li insistixo– les factures, en una empresa però també a un autònom..., si vostè a una persona li paga més de 3.000 euros l'any, encara que siguin en factures de 100 euros –més de 3.000 euros l'any en factures de 100 euros– ho ha de declarar a Hisenda –el 347. Ha de declarar el NIF de la persona a qui ho ha pagat i la suma global. Per tant, en el 347 es van declarar 167.115 euros; o sigui, no s'amaga això, no s'amaga. Diu: «No, és que són menys de 3.000 euros.» Els diners es paguen amb transferència bancària.

Igual..., no, l'apartament no el pago en metàl·lic –no el pago en metàl·lic– el pago amb xecs –amb xecs–, i amb xecs bancaris perquè hi consti la relació. Perquè a més a més són uns diners que se n'han d'anar a l'estranger, perquè ja els he dit que el venedor és un alemany i, per tant, se n'han d'anar a l'estranger aquestes coses.

O sigui, jo no m'he enriquit pels càrrecs públics. Aquesta cosa que diu la senyora Alegret... Jo no he sigut art i part, ho diu l'informe. Vostès no tenen representació a l'Ajuntament de Vic –el seu partit no acon-

segueix desplegar una política a l'Ajuntament de Vic, de fa molts anys que no se'n surt– i potser no tenen l'informe; si vol li'n donaré còpia. Aquí el secretari diu que jo no sóc art ni part, perquè jo no firmo res.

Perquè... (*Veus de fons.*) Perdoni, el secretari ho sap perquè el secretari custodia els llocs d'interessos. La societat Procomú no és meva, és de la fundació. I el secretari ho sap. I el secretari en té coneixement. I precisament el que aquí diu és... Escolti'm, els qui firmen això són l'alcalde de Vic, que no sóc jo –no sóc jo–, i el president. (*Veus de fons.*) És que Procomú –Procomú– no fa res mentre es fan les obres de Vic. Les obres de Vic s'inicien... Ho diu l'informe del secretari; ens serveix per a una cosa sí i per a l'altra no?

Les obres de Vic s'inicien el 19 d'octubre del 2010 –19 d'octubre del 2010 s'inicien les obres. Procomú, que diuen que és meva, si és meva... Fem aquest supòsit que és meva: molt bé, és meva –perquè vostè diu «privada» i confon privada amb pública i dret mercantil, etcètera. Sí, és meva, molt bé. Però el mateix diari diu, i el Registre Mercantil... Sí, és meva, fem-ne el supòsit: és meva –molt bé, és meva, d'acord. Deixa de ser meva el dia 29 d'abril del 2010 –29 d'abril. Això, diguem-ne, és abans que s'iniciïn les obres, aproximadament uns sis mesos abans que s'iniciïn les obres. Per tant, no ho confonguin.

Sí, és meva, suposem-ho –sí, va, pam!, era meva, era meva. Me la venc –si és així, me la venc jo. Llavors, si és meva, pel mateix nominal –per tant, no hi ha benefici–, el 29 d'abril d'aquell any. I les obres s'inicien... O sigui, què m'expliquen dels pisos que es construeixen? (*Veus de fons.*) Perdoni, els para l'Ajuntament de Vic. I els para, a més a més, quan jo ja no sóc regidor, eh?

El vicepresident

Si us plau, si els sembla bé, jo intentaria que no féssim un debat, sinó que acabéssim la intervenció.

El secretari general del Departament de Cultura

Quan jo ja no sóc regidor, l'Ajuntament de Vic decideix parar-los, d'acord? –Quan jo ja no sóc regidor, l'ajuntament decideix parar-los. I l'ajuntament i l'ACM negociaran, i si decideixen parar-los, ells deuen saber les seves raons.

El vicepresident

Molt bé, doncs, moltes gràcies, senyor Xavier Solà.

Només recordar als diputats que el dia 19 d'abril hi ha l'acte de lectura pública amb motiu de Sant Jordi, i, per tant... Res més.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i catorze minuts.